

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 45^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 156

Μια υπόθεση γυναίκας ηθοποιού: Την Ιζαμπέλ Ινέρ σίγουρα δεν την

παίρνει το μάτι σου, που λέει και η έκφραση. Για τα όσα έχει κάνει ως ηθοποιός στον κινηματογράφο αλλά και για τα όσα ήταν ικανή να κάνει σαν ηρωίδα των σημαντικότερων ρόλων που ερμήνευσε. Λεπτή, μικροκαμωμένη, με σωματότυπο έφηβης μπαλαρίνας και με συνηθισμένα, αν και γοητευτικά, φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά, ένα πρόσωπο χωρίς ιδιαίτερη φωτογένεια και μια low profile προσωπικότητα στην πραγματική της ζωή, έκανε το ντεμπούτο της στο σινεμά το 1972 στα 16 της (άρα ναι: είναι τώρα 48 χρονών, κάτι που καθόλου δεν της φαίνεται στο φυσικό της) και θεωρήθηκε τότε η ανακάλυψη της χρονιάς στη Γαλλία, ενώ στα 18 της εμφανίστηκε σε 6 ταινίες. Το 1978 πρωταγωνιστεί στην ταινία *Βιολέτ Νοζιέρ* του Κλοντ Σαμπρόλ, βασισμένη σ' ένα πραγματικό χρονικό ενός εγκλήματος του 1933, ερμηνεύοντας την 18χρονη Βιολέτ με τη διπλή ζωή: καλό, φρόνιμο κορίτσι στα μάτια των γονιών της, που μεταμορφώνεται (μέσα σε μία τουαλέτα πριν βγει έξω) σε βαμπίρ κι εκπορνεύεται και συ-

του Σωτήρη Ζήκου

ντηρεί έναν ζιγκολό και κλέβει χρήματα από τους γονείς της και λέει ψέματα στους πάντες για τα πάντα και τελικά δολοφονεί τον πατέρα της. Έκτοτε θα παίζει, μεταξύ των άλλων, τη νεαρή χωριατοπούλα που έρχεται στο Παρίσι όπου θα εξελιχθεί σε μοιραία γυναίκα για τους άντρες κάποιων κύκλων της υψηλής κοινωνίας στην *Πέστροφα* (1982), μια αδιστακτη γυναίκα προκειμένου να επιβιώσει, μητέρα

δύο παιδιών και σύζυγος ενός ανάπηρου πολέμου, που στο τέλος θα καταδικαστεί σε θάνατο στην *Υπόθεση γυναικών* (1988), τη νεαρή που επιχειρεί με πάθος να εκδικηθεί αυτή που ήταν κάποτε η καλύτερή της φίλη στην *Εκδίκηση μιας γυναίκας* (1990), τη γυναίκα που γίνεται σφαγέας μιας οικογένειας ευκατάστατων αστών την *Τελετή* (1995), την ανέραστη και αυστηρή 40χρονη δασκάλα που κρύβει τις ακραίες σεξουαλικές ιδιαιτερότητές της στη *Δασκάλα του πιάνου* (2001). Όπως και το ρόλο της μητέρας που διατηρεί μια σχεδόν αιμομικτική σχέση με το γιο της στην τελευταία της ταινία *Η μητέρα μου*, που μετά τις Κάνες θα προβληθεί και στο φεστιβάλ αυτό. Κι όμως ακόμη μέχρι τώρα δεν της φαίνεται καθόλου ότι πάει με τέτοιους ρόλους. Μήπως αυτό σημαίνει απλώς ότι είναι μια πολύ σπουδαία ηθοποιός;

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Ο ιερός βράχος (σελ. 9)

της Μυρτώς Παράσχη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Μέσα από τη ματιά ενός νέου ανθρώπου αποδίδεται η πορεία των έργων αναστήλωσης της Ακρόπολης, ενός μνημείου που έχει επηρεάσει όσο κανένα άλλο την ιστορία αλλά και τις ζωές των ανθρώπων γύρω της.

Το κυνήγι της πάπιας / Temporada de patos (σελ. 4)

του Fernando Eimbcke (Μεξικό) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Μια οξυδερκής ταινία ενηλικίωσης από το Μεξικό, φτιαγμένη με τα αγαπημένα υλικά του Τζάρμους και με πολλές διακοπές ρεύματος.

Μη φεύγεις (σελ. 10)

του Αλέξανδρου Πανταζούδη • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Μια νεανική ταινία για τη ζωή μιας παρέας φοιτητών στις εστίες της Θεσσαλονίκης. Κατά τη διάρκεια ενός αποχαιρετιστήριου πάρτι, έξι νέα παιδιά θα έρθουν αντιμέτωποι με το μαύρο του παρελθόντος τους και με το λευκό που κυνηγάνε να βρουν. Άλλωστε για το λόγο αυτό η ζωή είναι γκρί...

Τετιστοστερόνη (σελ. 11)

του Γιώργου Πανουσόπουλου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Η ιστορία ενός νέου που ζει την απόλυτη αρσενική φαντασίωση, βρισκόμενος σε ένα νησί γεμάτο γυναίκες που τον ποθούν όλες, γίνεται στα χέρια του Πανουσόπουλου το εργαλείο για να εξερευνήσει για άλλη μια φορά τις σύγχρονες ερωτικές σχέσεις.

ISABELLE HUPPERT

“Πιστεύω ότι, αλλάζοντας περιβάλλον, αλλάζοντας ρόλους και χαρακτήρες, με το να μεταμορφώνεσαι διαρκώς δηλαδή, προσεγγίζεις με μεγαλύτερη σιγουριά την πραγματική σου φύση, είσαι περισσότερο ο εαυτός σου...”

Isabelle Huppert

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ

4 Μέρες του Σαντιάγο από το Περού στο Εκτός Συνταγματισμού και η ρε-τροσπεκτίβα στον Abbas Kiarostami συνεχίζεται

5 Οι ταυκωμένες αδερφές με πρωταγωνίστρια την Isabelle Huppert και *Promised Land* του Amos Gitai στους Μεγάλους Διευρυγούς

6 Οικογενειακές σχέσεις στις ταινίες των Νέων Οριζώντων και ένα από τα περινά Αστέρια της Στέρας, ο Sherik Argyon, επιστρέφει

7 Ο κόσμος που ζούμε είναι πραγματικότητα ή όνειρο; αναρωτιέται ο Kim Ki-duk της ταινίας *Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας...*

9 Για την Ακρόπολη τη νύχτα μας μιλάει η Μυρτώ Παράσχη και η ταινία του Πάνου Χ. Κούτρα *Αληθινή ζωή*

10 Ξεκινώντας σαν μια τρέλα έγινε η ταινία του, μας λέει ο σκηνοθέτης Αλέξανδρος Πανταζούδης

11 Πώς σκηνοθέτησε ανάμεσα σε τόσες γυναίκες κορικοτούρες, μας λέει ο Γιώργος Πανουσόπουλος

13 Οι απόψεις του Kiyoshi Kurosawa για τη σκηνοθεσία, την ψηφιακή τεχνολογία και τη μυστική φύση του σινεμά

15 Ο άνδρας της ανανέωσης φυσάει ακόμα στο Νέο Αργεντινό Κινηματογράφο και *Μικρός ουρανός* η ταινία της ημέρας

17 Περιμένοντας τη σύνεση της Yesim Ustaoglu και η εποχή των ψευδομυθώσεων του Svetozar Ristic στις Μπιτιές στη Βαλκάνια

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΑΝΟ

travelling

Ντουέτα με γραβάτες οι πρώην, νυν και επόμενοι, γενικώς...

στήσει ένα παράθυρο προς τη θάλασσα. Βήματα προς την εικονική πραγματικότητα ή η απόλυτη αυτοαναφορικότητα - το σινεμά ως παράθυρο προς τον κόσμο;

• Επάγγελμα ρεπόρτερ: Μια νεαρή της EPT3 προβάει την ανταπόκρισή της από το σταντ της Κρατικής Τηλεόρασης καμιά δεκαριά φορές ενώ η κάμερα μπροστά της είναι σβηστή. Αναρωτιέσαι αν αισθάνεται σαν τον Λυσίαν στις *Χαμένες Προσδοκίες* του Μπαλζάκ και διχάζεται ανάμεσα στο καθήκον της ε-

Μπένι: Το βλέπεις εκεί κάτω; Περνάνε και ρίχνουν σκουπίδια. Αυτά δε γίνονται επί υπουργίας μου. Τόλης: Ούτε επί της Προεδρίας μου στη Βουλή, μην το ξεχνάς.

• Διάλογος μεταξύ πληθωρικού σαραντάρη και 20χρονης κουλουροφάτας που μιμείται πίνακα του Λιχτενστάιν στην προβολή της ταινίας του Κώστα Σφήκα *Ο Αινιγματικός Κόσμος του Ιουλί-ου Βερν* στην Τόνια Μαρκετάκη: «Και δηλαδή εσείς τι επαγγέλεστε; - Φωτογράφος - Τι φωτογράφος δηλαδή; - Κοσμικός - Δηλαδή; - Ε, πως το λένε, παπαράτσι - Γιατί τι περιμένεις - Ε, να, καλλιτέχνης...».

• Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερο μοντάζ, παρά σαράντα χρόνια σκληριά και ρεπορτάζ.

• Κυριακάτικο ξύπνημα και οι δρόμοι θυμίζουν απόγευμα της εποχής της επταετίας, ελάχιστοι κυκλοφορούν, κι όσοι τολμούν να ξεμυτίσουν μετά το Βαρδάρη που ξέσπασε στην πόλη κατευθύνονται προς το λιμάνι.

• Ο άνεμος θα μας πάρει: Το αγαπημένο κλίμα της Θεσσαλονίκης, ανοχύρωτης πόλης, απειλεί να καταστρέψει τη διάθεση του Μέσου Νεοέλληνα που υπο-λειτουργεί κάθε φορά που αισθάνεται τη θερμοκρασία να πέφτει κάτω από τους 20 βαθμούς Κελσίου και επικαλείται ένα είδος κλιματικού hangover κάθε φορά που διακρίνει μια υποψία γκρίζου σύννεφου στο Μεσογειακό Ουράνο.

• Θέλεις να αναβάλλεις την κάθοδό σου στο λιμάνι για να μελετήσεις το ακριβές βάρος του παπλωμάτος σου σε χιλιοστόγραμμα και καταφεύγεις στην τηλεφωνική κράτηση. Πιάνεις γραμμή, έχεις μόλις καταμετρήσει το 800ο προβάτακι αλλά ενώ ανταλλάσσεις καθημέρες με τον ένα τηλεφωνητή σε έχει ήδη γειώσει ο άλλος. Όταν ξαναπιάνεις γραμμή σε κάποιον απροσδιόριστο χρόνο στο άμεσο μέλλον, είναι αργά για δάκρυα, πολύ νωρίς για καυγάδες αλλά είναι πάντα κατάλληλη ώρα για να εμπλουτίσεις το υβρεολόγιο σου. Και μετά σου λέει ο ΟΤΕ μας ενώνει...

• Αλλαγή κλίματος: στην Αποθήκη Δ τα κλιματιστικά δουλεύουν στο φουλ, αλλά στην ψύξη, με αποτέλεσμα δεκάδες θεατές να τρέχουν προς την έξοδο για να ζεστάνουν το κοκκαλάκι τους. Πρόκειται, το δίχως άλλο, για τη γνωστή ινδονήσια μέθοδο ομοιοπαθητικής-φροντίδας να κρατάς τη θερμοκρασία του σώματός σου όσο το δυνατόν πιο χαμηλή για να μην κάνει έντονη αντίθεση με το εξωτερικό περιβάλλον και τελικά να κρυώνεις λιγότερο.

• Το σύνδρομο των συμπληγάδων: Μπαίνεις στην Αποθήκη Γ και περνάς από μια σχισμή, μιας και οι πόρτες έχουν μισοκλείσει για να μην μπαίνει το ψύχος, κι αποκτάς την ψύχωση πως θα σε συντρίψουν. Όταν τα καταφέρνεις, το θέαμα σε αποζημιώνει. Η αποθήκη Γ έχει μετατραπεί σε ένα μίνι θεματικό πάρκο: Κάθε σταντ των χορηγών επικοινωνίας προσφέρει δυνατότητες για ξεχωριστές στιγμές διασκέδασης. Ξεχωρίζεις αυτό της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών, νομίζεις πως έχουν

Μισέλ: Πρόεδρε, άντε και εις ανώτερα προεδρικήκια. Κυρ Νίκος: Κι εσύ Μισέλ, Διευθυντής του Φεστιβάλ των Κανών.

Εσύ Γιάννη μου πώς και δεν υπήρξες ποτέ ούτε πρόεδρος, ούτε διευθυντής; - Εγώ αγάπη μου ήμουν σκηνοθέτης χωρίς γραβάτα.

• Μετά το «Είμαστε όλοι...φεμινίστριες» έρχεται το σύνθημα «Είμαστε όλοι καλλιτέχνες» για να τονώσει τις υπαρξιακές σου ανησυχίες. Αισθάνεσαι μόνος; Πως κανείς δε σε καταλαβαίνει; Αισθάνεσαι έτοιμος να κόψεις την (κατά τ' άλλα δημιουργική) φλέβα σου; Πριν το κάνεις, έλα μαζί μας σε μια μοναδική ομάδα που ενώ ήταν μειοψηφία, κοντεύει να γίνει πλειοψηφία, κι ενώ

Τσακίρ: Λένε ότι ήσουν καλός Διευθυντής του ΚΟΒΕ. Χρονό: Κι εσύ καλός ήσουν στα Χρώματα της Ιρίδας πριν 30 χρόνια.

κουβαλά τα ίδια κόμπλεξ, τώρα μπορεί να τα εξωτερικεύει ανενόχλητα και σε περισσότερους ανθρώπους. Έλα μαζί μας στο «Κλόμπ των διαφορετικών Ανθρώπων». Μόνο που όπως απαντά κι ο Ήρωας στο *Καλώς ήρθατε στο Κουκλόσπιτο* του Σολοντζ, «έτσι ονομάζουμε στα μέρη μου τους βλάκες».

• Αλλά απ' την άλλη όπως θα 'λεγε και η Αντι-Ύλη, η διάγνωση πρωταγωνίστρια του *Βασιλίσσα για Πάντα* του Τοντ Βέροου, «δεν αισθάνομαι πως κάνω κάτι αντίθετο στην κοινωνία, αισθάνομαι απολύτως πατριώτισσα, αφού κι η κοινωνία μου υπαγορεύει να πουλάς ό, τι έχεις για να επιβιώσεις και να επιβιώσεις». Η Αντι-Ύλη πουλάει τη decadent σεξουαλικότητα της, άλλοι πουλάνε μούρη, εγώ πουλάω πνεύμα, τα παιδιά στο κυλικείο πουλάνε τυρόπιτες κι εσύ σε κάθε περίπτωση την πληρώνεις πολύ ακριβά.

• Στη ζώνη του Λυκόφωτος: Πώς γίνεται όταν κάνεις τηλεφωνική κράτηση να τελειώνουν εν ριπή οφθαλμού τα εισιτήρια, όταν πας να βγάλεις μηδενικής χρέωσης πάντα να έχει πάρει το τελευταίο ο διπλάνος σου, όταν πας να αγοράσεις έναντι πεντάευρου να σου δηλώνουν οι ταμίες πως υπάρχουν μόνο δύο διαθέσιμα και τελικά να αγοράσεις δεκά αξιοποιώντας τη βασική αξία του καπιταλισμού, τελικά στη προβολή να σου χαμογελούν πάντα άδειες θέσεις; Που πάνε όλες οι θέσεις που χάνονται; Μήπως υπάρχει κάτι αντίστοιχο με τη χώρα των χαμένων αναπτήρων, που λέει κι ο Ουμπέρτο Έκο, όπου και καταλήγουν όλοι οι αναπτήρες τους οποίους σου 'χουν κάνει κατά κάποιους τράκα;

• We don't need another hero... Η αφίσσα των *Απίθανων* της τελευταίας δημιουργίας των στούντιο της Disney μοιάζει απελπιστικά με αυτήν της ένωσης Τεχνικών Ελληνικού Κινηματογράφου και Τηλεόρασης. Ενώ όμως στο βασικό στόρι είναι η προσπάθεια μιας οικογένειας υπερηρώων να ζήσουν μια καθημερινή θνητή αδιάφορη ζωή, οι αφανείς υπερήρωες της κινηματογραφικής βιομηχανίας προσπαθούν κάπως να ξεφύγουν απ' αυτήν. Μετά τον Μπάτμαν, τον Αόρατο

Τατού: Έχω πιο αριστερή φυσιογνωμία από εσένα, με γένια. Μπένι: Ναι, αλλά εσύ είσαι υπουργός μαζί με άλλους δύο, ενώ εγώ ήμουν ένας και υπουργός.

Άνθρωπο, τους Ήρωες με τα κολάν, τον Σούπερμαν και το Σπίντερμαν, είναι σειρά του Κάμεραμάν να κυριεύσει τους αιθέρες. Προς το παρόν ο ήρωάς μας αρκέστηκε στην Τελετή Έναρξης του Φεστιβάλ.

• Απορείς και εσύ που τελικά αναφέρθηκε η τελετή έναρξης; Πίστεψες κι εσύ αρχικά πως το όλο πανηγύρι γιορτάζει την έναρξη ενός Φεστιβάλ, και δεν ήσουν προετοιμασμένος να αναζητήσεις την έναρξη μιας Νέας Εποχής για το Ελληνικό Σινεμά, όπως ήθελαν να ακούσουν οι περισσότεροι μέσα στην αίθουσα του Ολύμπιον. Οι φήμες για τις φήμες που φημολογούνταν για το μέλλον του Φεστιβάλ δεν πήραν τέλος, αλλά σχετικά με αυτές ειπώθηκαν πολλά μελλοντικά σχέδια - απαντήσεις από τους πολιτικούς εκπροσώπους, λόγια που οι ίδιοι συντάσσουν ως υποσχέσεις, ενώ οι υπόλοιποι απλώς προσπερνούν σαν ένα κακό σενάριο επιστημονικής φαντασίας. Δεν είναι τυχαίο πως με την έναρξη των λόγων χαμήλωσαν τα φώτα... Σε κάθε περίπτωση πάντως η «ταινία» είχε ένα Ακαδημαϊκό ενδιαφέρον.

• Όσο για τους θεατές της; Οι περισσότεροι, άρτι αφιχθέντες, αφού έδωσαν μάχη με τη συμμορία των σκευοκριτών και θρήνησαν πολλά θύματα που μισοπνήθηκαν με τα κασκό τους ως άλλες Ισιδώρες Ντάνκαν, επιδόθηκαν σε αγώνες ταχύτητας και λοιπά Ολυμπιακά αγωνίσματα (πάλη, ρίψεις, πολεμικές τέχνες) επηρεασμένοι από το κλίμα της μακράς Μεταολυμπιακής περιόδου, κατέκλυσαν την πολυπάχη αίθουσα. Οι νεότεροι στην αίθουσα ίσως και να ήταν οι πρωταγωνιστές της ταινίας του Αμπενάμπαρ, που παρεμπιπτόντως προβαλλόταν μετά. Όχι βέβαια πως έμειναν και πολλοί να τη δούνε... Ποιος ο λόγος λοιπόν για τόσο στριμωξίδι; Αφού ούτως ή άλλως λίγοι είδαν, λίγοι κατάλαβαν τα υπονοούμενα.

Γκέλυ Μαδεμλί
gkely_mademi@yahoo.gr

21 ΚΥΡΙΑΚΗ • SUNDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	THESSALONIKI CINEMA MUSEUM
11:30 - NH Children's Screening ΟΙ ΑΠΙΘΑΝΟΙ <i>THE INCREDIBLES</i> - 122' Bras BIRD USA/2004 O.V. Greek	14:30 - NH: New Russian Cinema ΕΠΙΛΗΨΙΑ ΑΠΟ ΑΠΟΣΤΑΣΗ <i>UDALONNYY DOSTUP</i> - 85' Svetlana PROSKURINA Russia/2004 O.V. Russian/English sub.	15:30 - NH International Selection Ο ΚΥΝΗΓΙΔΟΣ <i>OKHOTNIK</i> - 90' Serk APRYMOV France, Japan, Kazakhstan, Switzerland/2004 O.V. Kazakh/English sub.	13:00 - Movies of our time: The best of the new Argentine cinema MIKROS OYFANOS <i>EL CIELITO</i> - 93' Maria Victoria MENIS Argentina, France/2004 O.V. Spanish/English sub.	13:00 - Abbas Kiarostami Retro • Ο ΧΟΡΟΣ / HAMSORAYAN - 17' Iran/1982 O.V. Farsi/English sub. • ΘΟΡΟΣ ΤΙΜΗΣ ΣΤΟΥΣ ΔΑΣΚΑΛΟΥΣ <i>BOZORGDAZHT-E MOALEM</i> - 20' Iran/1977 O.V. Farsi/English sub. • ΚΟΙΤΟΥΜΙ ΓΙΑ ΓΑΜΟ <i>LEBASSI BARAY-E AROUSHI</i> - 54' Iran/1976 O.V. Farsi/French sub.	11:00 - Abbas Kiarostami Retro • ΔΕΙΠΝΩ ΓΙΑ ΕΝΑΝ / SHAM-E YEKNAFARE - 1' Iran/1995, O.V. No Dialogue • ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΤΖΑΧΑΝ-ΝΑΜΑ <i>KAKH-E JAHAN-NAMA</i> - 30' Iran/1977, O.V. Farsi/English sub. • ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΠΡΟΤΗ, ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ <i>GHAZIEH SHEKH-E AVA, GHAZIEH SHEKH-E DOVOM</i> - 53' Iran/1979, O.V. Farsi/English sub.	THESSALONIKI CINEMA MUSEUM
13:30 - Greek Films 2004 Ο ΙΕΡΟΣ ΒΡΑΧΟΣ / Ο ΙΕΡΟΣ ΒΡΑΧΟΣ - 65' Myrto PARASCHI Greece/2004 O.V. Greek/English sub.	17:00 - NH International Selection ΜΙΚΡΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ <i>KLEINE FREIHEIT</i> - 99' Yuksei YAVUZ Germany/2003 O.V. German, Turkish, Kurdish/English sub.	18:00 - NH: New Russian Cinema Ο ΧΟΡΑΣΤΗΣ <i>NASTROYSHCHIK</i> - 154' Kira MURATOVA Russia, Ukraine/2004 O.V. Russian/English sub.	15:30 - Balkan Survey ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ <i>BULUTKLARI BEKLERKEN</i> - 87' Yesim USTAOGU Turkey, France, Germany, Greece/2004 O.V. Turkish, Greek/English sub.	15:30 - Abbas Kiarostami Retro Ο ΑΝΕΜΟΣ ΘΑ ΜΑΣ ΠΑΡΕΙ <i>BAD MA-RA KHANAD BORD</i> - 118' Iran/1999 O.V. Farsi/English sub.	13:00 - Costas Sfikas Retro ΤΟ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΠΟΥΝΙ ΤΩΝ ΘΑΝΕΩΝ ΤΟΥ ΠΑΟΥΛ ΚΛΕΕ <i>TO PROFETIKO POULI TON THLIPSEON TOU PAUL KLEE</i> - 67' Greece/1995, O.V. Greek/English sub.	
15:00 - International Competition ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΠΑΤΙΑΣ <i>TEMPORADA DE PATOS</i> - 90' Fernando EIMBCKE Mexico/2004 O.V. Spanish/English sub.	19:30 - NH International Selection OR - Η ΧΡΥΣΑΦΕΝΙΑ <i>OR</i> - 91' Karine YEDAYA Israel, France/2004 O.V. Hebrew, French/English sub.	20:30 - NH International Selection ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΝΤΡΑ <i>DEAD MAN'S SHOES</i> - 86' Shane MEADOWS United Kingdom/2004 O.V. English	18:00 - Kiyoshi Kurosawa Spotlight SEANCE <i>KOREI</i> - 97' Japan/2000 O.V. Japanese/English sub.	18:00 - Contemporary Masters PROMISED LAND <i>HAARETZ HAMUVTACHT</i> - 88' Amos GITAI Israel/2004 O.V. Hebrew, Arabic, Russian/English sub.	14:30 - Victor Erice Retro • ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ / LOS DESAFIOS - 35' Spain/1969, O.V. Spanish/English sub. • ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΕΝΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ <i>HUELLAS DE UN ESPIRITU</i> - 48' Carlos RODRIGUEZ Spain/1998, O.V. Spanish/English sub.	
17:30 - Greek Films 2004 ΜΗ ΦΕΥΓΕΙΣ / ΜΙ ΦΕΥΓΙΣ - 85' Alexandros PANDAZOUDIS Greece/2004 O.V. Greek/English sub.	22:00 - NH: New French Cinema ΚΕΝΤΣΙΤΡΕΙΣ <i>BRODEUSES</i> - 88' Elenore FAUCHER France/2004 O.V. French/English sub.	23:00 - NH International Selection ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ <i>MY SUMMER OF LOVE</i> - 86' Pawel PAWLKOWSKI United Kingdom/2004 O.V. English	20:30 - Balkan Survey Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΕΩΝ <i>ILUZJA</i> - 103' Svetozor RISTOVSKI FYROM, Austria/2004 O.V. Slavomacedonian/English sub.	20:30 - Out of Competition MEPEZ TOY ZANTIAPO <i>DIAS DE SANTIAGO</i> - 83' Josue MENDEZ Peru/2004 O.V. Spanish/English sub.	16:30 - Costas Sfikas Retro Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΗΣ... ΚΑΙ Ο ΣΥΜΜΕΤΗΤΗΣ-ΑΛΗΘΙΝΟΙΑ III <i>IGYNEKA TIS...KE O SYLKYTES - ALLIGORIA III</i> - 65' Greece/2002, O.V. Greek/English sub.	
20:30 - Τριημέρι εκδόσεως Ισαμπελ ήέρ / Gala in honour of Isabelle Huppert ΟΙ ΤΣΑΚΩΜΕΝΕΣ ΑΔΕΛΦΕΣ <i>LES SOEURS FACHEES</i> - 93' Alexandra LECLERE France/2004 O.V. French/English sub.	00:00 - NH Spotlight: Todd Verow ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ <i>ONCE AND FUTURE QUEEN</i> - 90' USA/2000 O.V. English	23:00 - Kiyoshi Kurosawa Spotlight KAIRO - 118' Japan/2001 O.V. Japanese/English sub.		23:00 - Abbas Kiarostami Retro ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΛΑΙΩΝΕΣ <i>ZIR-E DERAKHTAN-E ZEYTUN</i> - 94' Iran/1994 O.V. Farsi/English sub.	18:00 - Abbas Kiarostami Retro ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ / AVALIHA - 85' Iran/1985, O.V. Farsi/English sub.	
22:30 - Greek Films 2004 ΤΕΣΤΟΤΕΡΟΝΗ <i>TESTOSTERONI</i> - 95' Yorgos PANOUSPOULOS Greece/2004 - O.V. Greek/English sub.					20:00 - Alexis Damianos Retro ΗΝΙΟΧΟΣ / INIOHOS - 143' Greece/1995, O.V. Greek/French sub.	
					23:00 - Greek Films 2004 ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ / ALITHINI ZOI - 111' Panos H. KOUTRAS, Greece, France/2004, O.V. Greek, French/English, Greek sub.	

45η Τελετή Έναρξης: ήμουν κι εγώ εκεί...

- Γέμισε η πόλη κινηματογράφοφιλους ή είδαν φως και μπήκαν τόσες προσωπικότητες της πολιτικής ζωής στην φετινή Τελετή Έναρξης του Φεστιβάλ; Ένα απλό ερώτημα που δε διεκδικεί καθόλου χρόνο από τη σκέψη σας για να απαντηθεί...
- 45 χρόνια, λοιπόν, γιορτάζει φέτος το Φεστιβάλ, που άνοιξε και επίσημα χθες το βράδυ τις πύλες του με μια απλή τελετή στο Ολύμπιον.
- «Όταν 45 χρόνια πριν ο Παύλος Ζάννας ίδρυε το Φεστιβάλ Κινηματογράφου, με αυτή του την εμπνευση δημιουργούσε έναν από τους δυναμικότερους πολιτιστικούς θεσμούς». Με αυτά τα λόγια άνοιξε τη βραδιά ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Φεστιβάλ, Μιχάλης Δημόπουλος. Αναφέρθηκε, επίσης, στην αναθεώρηση των προσανατολισμών του θεσμού που έγινε πριν από 13 χρόνια, δημιουργώντας έτσι έναν χώρο προβληματισμού και διαλόγου με τη διεθνή κινηματογραφική πραγματικότητα. «Η ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών», τόνισε ο κ. Δημόπουλος, «άνοιξε το δρόμο στους νέους ενώ ο ρόλος του Φεστιβάλ, διευρυμένος πλέον, αντιμάχεται τη μαζική κουλτούρα και ενισχύει τη ριζοσπατικότητα και τον αντικομφορμισμό». Την επίσημη έναρξη του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου κήρυξε ο Υφυπουργός Πολιτισμού, Πέτρος Τατούλης.
- Χαιρετισμό απηύθυνε ο εκπρόσωπος του Δημάρχου Θεσσαλονίκης και μέλος του ΔΣ του Φεστιβάλ, Αντώνης Γυφτόπουλος.
- Και για να δικαιολογήσω το αρχικό μου ερώτημα ξεκινάω με τους πολυάριθμους πολιτικούς που έδωσαν το «παρόν» στην Τελετή: ο Πρόεδρος του Συνασπισμού, Νίκος Κωνσταντόπουλος, οι υπουργοί και βουλευτές της ΝΔ: Σ.Καλαφάτης, Αδ.Ρεγκούζας, Κ. Γκιουλέκας, Γ.Ορφανός, Στ. Παπαθεμελής, η κα Ξηροτύρη και οι κύριοι Σηπλιόπουλος και Ιωαννίδης. Ο τελευταίος μάλιστα έφτασε την κατάλληλη ώρα, δηλαδή μετά την Τελετή και ακριβώς πάνω στην ώρα των δηλώσεων στις κάμερες! Όσο για τους βουλευτές της αντιπολίτευσης τα φλας των φωτογράφων συγκέντρωσαν οι Απ. Κακλαμάνης και Ευ. Βενιζέλος, ιδιαίτερα μάλιστα η ολόθερμη χειραψία του τελευταίου με τον Πρόεδρο του Φεστιβάλ, Θόδωρο Αγγελόπουλο.
- Δεν έλειψαν βέβαια και οι Σπύρος Βούγιας, Χρύσα Αράπογλου καθώς και μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου.
- Ενδιαφέρουσα ήταν και η συνάντηση του νυν Καλλιτεχνικού Διευθυντή του ΚΘΒΕ, Νικήτα Τσακίργλου με τον πρώην, Διαγόρα Χρονόπουλο. Παρών και ο άλλος πρώην, Βίκτωρ Αρδίττης.
- Την Τελετή, τέλος, τίμησαν με την παρουσία τους οι Ιάκωβος Καμπανέλλης και Γιάννης Δαλιανίδης.
- Μετά τις ομιλίες ακολούθησε η προβολή της ταινίας *Η θάλασσα μέσα μου* του βραβευμένου σκηνοθέτη Αλεχάνδρο Αμενάμπαρ, παρουσία των πρωταγωνιστών.

Όλγα Κοζάνη

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Στο πλαίσιο του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης διοργανώνονται και φέτος, οι Περιφερειακές Εκδηλώσεις. Με την υποστήριξη του Υπουργείου Μακεδονίας Θράκης οι Περιφερειακές Εκδηλώσεις της 45ης διοργάνωσης θα διεξαχθούν από 21 Νοεμβρίου έως 1 Δεκεμβρίου στις εξής πόλεις: Κιλκίς, Αλεξανδρούπολη, Γρεβενά, Κοζάνη και Σέρρες.

Οι Περιφερειακές Εκδηλώσεις αποτελούν τον δίαυλο της κινηματογραφικής δημιουργίας μεταξύ της έδρας του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και των πόλεων της Περιφέρειας. Έχοντας πάντα ως σκοπό την διάδοση της παλαιότερης και σύγχρονης ελληνικής και διεθνούς κινηματογραφικής παραγωγής, φέρνουν σε επαφή το κοινό με ό,τι πιο ενδιαφέρον και ανατρεπτικό. Στις πόλεις αυτές θα προβληθούν ταινίες που συμμετέχουν στο πρόγραμμα του Φεστιβάλ, με πρωτοβουλία – για άλλη μια χρονιά – του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και του Υπουργείου Μακεδονίας-Θράκης και με στόχο να μεταφέρουν μια γεύση της γιορτής της έβδομης τέχνης πέρα από τα στενά όρια της πόλης της Θεσσαλονίκης. Εκτός από τη συμπαράσταση και συνεργασία των Νομαρχιακών Αυτοδιοικήσεων, των Δήμων και των Κινηματογραφικών Λεσχών, συμμετέχουν στην προσπάθεια και σπουδαστές των κινηματογραφικών ομάδων των Τ.Ε.Ι.

ΤΑΙΝΙΕΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ 2004

Οι ταινίες που θα προβληθούν στις Περιφερειακές Εκδηλώσεις είναι:

1. *Αγιο Κορίτσι / La Nina Santa*, Lucrecia Martel, Αργεντινή, 2004, 106'
2. *Promised Land*, Amos Gitai, Israel, 2004, 88'
3. *Αλεμάγια*, Ηλίας Γιαννακάκης, Ελλάδα, 2004
4. *The Wind will carry us / Ο άνεμος θα μας πάρει*, Ιράν, Abbas Kiarostami, 118'
5. *Είναι ο Θεός Μάγισσας*, Στέργιος Νιζήρης, Ελλάδα, 2004, 96'
6. *Αγάπη στα 16*, Κώστας Χαραλάμπους, Ελλάδα, 2004, 102'
7. *Rakushka*, Φωτεινή Σισκοπούλου, Ελλάδα, 2004, 107'
8. *Η Σκόνη που Πέφτει*, Τάσος Ψαρράς, Ελλάδα, 2004, 98'

Παρουσίαση του βιβλίου ΤΡΙΛΟΓΙΑ-ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ ΠΟΥ ΔΑΚΡΥΖΕΙ του ΘΟΔΩΡΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Το 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και οι εκδόσεις ΗΛΕΚΤΡΑ, παρουσιάζουν το βιβλίο *Τριλογία – Το Λιβάδι που Δακρύζει* του Θόδωρου Αγγελόπουλου, σήμερα στις 12:30 το μεσημέρι, στο Ξενοδοχείο Electra Palace (αίθουσα Μακεδονία).

Στην εκδήλωση θα μιλήσουν για το βιβλίο ο πρόεδρος του Συνασπισμού κ. Νίκος Κωνσταντόπουλος, ο συγγραφέας κ. Παύλος Μάτεσις και ο αρχαιολόγος κ. Γιάννης Σακελλαράκης. Στη συνέχεια, οι πρωταγωνιστές της ομώνυμης ταινίας του κορυφαίου δημιουργού, Αλεξάνδρα Αϊδίνη και Νίκος Πουρσανίδης θα διαβάσουν αποσπάσματα από το βιβλίο.

ΧΟΡΗΓΟΣ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

Α Π Ο Τ Ε Λ Ε Σ Μ Α Τ Α ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

	Τ Ι Τ Λ Ο Σ Τ Α Ι Ν Ι Α Σ	Α' ΠΡΩΒ	Β' ΠΡΩΒ	ΤΕΛΙΚΗ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ	1. Το κυνήγι της πάπιας			
	2. Άνεμος της στεριάς			
	3. Να πάρεις μια γυναίκα			
	4. Η εποχή του θερισμού			
	5. Επιστρέφουν στη ζωή			
	6. Είναι ο Θεός μάγισσας;			
	7. Πράσινο καπέλο			
	8. Whisky			
	9. Ημέρες και ώρες			
	10. Ένας στους δύο			
	11. Πριν τη νύχτα			
	12. Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες			
	13. Ζήτω η Αλγερία			
	14. Όνειρο μικρό			
ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004	1. Νύφες			
	2. Ο ιερός βράχος			
	3. Μη φεύγεις			
	4. Τεστοστερόνη			
	5. Αληθινή ζωή			
	6. Φωνή Αιγαίου			
	7. Χειμωνιάτικη Νασταλγία			
	8. Αλεμάγια			
	9. Μασσαλία, μακρινή κόρη			
	10. Quo Vadis			
	11. Ένας άνθρωπος παντός καιρού			
	12. Hardcore			
	13. Χαιρέτα μας τον πλάτανο (e tanti saluti)			
	14. Μαραθώνιος			
15. CC TV				
16. Αγάπη στα 16				
17. Λόγοι και αμαρτήματα				
18. Rakushka				
19. Η σκόνη που πέφτει				
20. Μετεωρίτες				
21. Ουτοπία				
22. Φτάσαμεε!...				

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που συμμετέχει στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω.

Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το **JAMESON** είναι ο χορηγός των φετινών Βραβείων Κοινού του 45ου ΦΚΘ. Στα ακόλουθα μπαρ, μπορείτε να προμηθευτείτε προσκλήσεις για δωρεάν προβολές στο Φεστιβάλ. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι... να πιείτε ένα Jameson!!

TA BARS:

1) KISMET	4) PARAPOLI	7) OLYMPION COLONIAL	10) FRIENDS	13) BOX
2) ORIENT	5) ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ	8) MOJO	11) KISSFISH	14) NINNI
3) CARDHU	6) IL VENTO	9) ON THE ROAD	12) TRIBECA	15) BIZZ-BIZZE

ΟΙ ΧΩΡΟΙ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

1. Είσοδος πεζών 2. ΑΠΟΘΗΚΗ 1 - Αίθουσα Τζων Κασσαβέτης - Αίθουσα Σταύρος Τορνές - Εκδοτήρια εισιτηρίων 3. ΑΠΟΘΗΚΗ Δ - Αίθουσα Φρίντα Λιάππα - Αίθουσα Τώνια Μαρκετάκη - Εκδοτήρια εισιτηρίων 4. FESTIVAL CENTRE (αποθήκη Γ) - Διευθυντής / Διοίκηση - Νέοι Ορίζοντες - Φιλοξενία / Διαπιστεύσεις - Διεθνές Πρόγραμμα - Ελληνικό Πρόγραμμα - Γραφείο Τύπου / Αίθουσα Τύπου / Συνεντεύξεις Τύπου - Δημόσιες Σχέσεις - Γραφείο Τεχνικής Υποστήριξης	- Μηχανοργάνωση - Πληροφορίες / Βιβλιοπωλείο / Έκδοση Cinekartaf - Περίπτερα εκθετών - Καφέ-Μπαρ 5. ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ (αποθήκη Α) - Video Room - Αίθουσα Προβολών 6. JAMESON CLUB 7. ΟΛΥΜΠΙΟΝ - Αίθουσα Ολύμπιον / Αίθουσα Παύλος Ζάννας - Εκδοτήρια εισιτηρίων - Πληροφορίες - Βιβλιοπωλείο - Café-bar «Δωμάτιο με Θέα» - Café «Το Πράσινο Δωμάτιο» 8. ΠΛΑΤΕΙΑ ALPHA ODEON - Αίθουσα δημοσιογραφικών προβολών
--	--

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΡΕΤΡΟΣΠΕΚΤΙΒΑ
ABBAS KIHAROSTAMI

Ο άνεμος θα μας πάρει
Bad ma-ra khahad bord
(Ιράν, 1999)

Ένα κινηματογραφικό συνεργείο φτάνει σ' ένα χωριουδάκι στο Ιρανικό Κουρδιστάν, με σκοπό να γυρίσει μια ταινία για το μοιρολόι: μια γιαγιά είναι ετοιμοθάνατη. Περιμένοντας όμως να πεθάνει, διαδίδουν πως έχουν έρδει ψάχνοντας ένα θησαυρό. Οι μέρες περνούν χωρίς να συμβαίνει το μοιραίο, ο επικεφαλής του συνεργείου αναπτύσσει σχέσεις με τους ανθρώπους του χωριού, και η ζωή συνεχίζεται με τους κανονικούς της ρυθμούς, μέχρι που το συνεργείο σιγά-σιγά αποχωρεί γιατί δε μπορεί να περιμένει άλλο...

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάνα, 15:30

Μέσα από τους ελαιώνες
Zir-e derakhtan-e zeytun
(Ιράν, 1994)

Στα γυρίσματα μιας ταινίας, ο σκηνοθέτης βρίσκεται αντιμέτωπος με μια προσωπική ιστορία ανάμεσα σε δύο ηθοποιούς του: η Ταχερέ αρνείται να μιλήσει στο Χουσεΐν, που παλιότερα την είχε ζητήσει σε γάμο και οι γονείς της τον είχαν αρνηθεί. Αν και τα γυρίσματα καθυστερούν, ο σκηνοθέτης επιμένει να συνεχίσουν μ' αυτούς τους δύο, δίνοντάς τους την ευκαιρία να ξαναμιλήσουν. Ο Χουσεΐν προσπαθεί μάταια να αποσπάσει μια θετική απάντηση από την Ταχερέ, είναι όμως σίγουρος πως κι εκείνη τον θέλει. Όταν τα σύννεφα καταστρέφουν το φωτισμό και το γύρισμα, οι δύο νέοι θα βρεθούν για πρώτη φορά μόνοι μέσα στους ελαιώνες... Μια βαθιά ανθρώπινη ταινία, που πολλοί θεωρούν ότι με το τελικό της πλάνο άλλαξε την ιστορία του κινηματογράφου.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάνα, 23:00

ΟΙ ΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Το κυνήγι της πάπιας / Temporada de patos

του Fernando Eimbcke (Μεξικό, 2004)

Ασπρόμαυρες εικόνες, τέσσερις αταίριαστοι χαρακτήρες ξαπλωμένοι στον καναπέ, χρόνος για σκόττωμα, πίτσες και videogames, ωκελικές συζητήσεις για τα αποδημικά ταξίδια της πάπιας, ειρωνεία και σουρεαλιστικό πνεύμα. Αλλιώς, μια οξυδερκής ταινία ενηλικίωσης από το Μεξικό φτιαγμένη με τα αγαπημένα υλικά του Τζάρμους και με πολλές διακοπές ρεύματος.

Κυριακή πρωί, σε κάποια αραιοκατοικημένη περιοχή της πόλης του Μεξικό που μοιάζει με νεκρή ζώνη. Ο 14χρονος Φλάμα και ο κολλητός του, Μόκο, βρίσκονται μόνοι στο σπίτι του πρώτου και αποφασίζουν να το γλεντήσουν με coca-cola, πορνοπεριοδικά, μουσική και φυσικά κόντρες στο playstation.

Πολύ σύντομα όμως θα δεχθούν επισκέψεις. Πρώτα, είναι η 16χρονη γειτόνισσά τους, η Ρίτα, που θέλει να χρησιμοποιήσει το φούρνο τους για να φτιάξει ένα κέικ. Μετά είναι το delivery boy της κοντινής πιταρίας, ο Ούλιες. Έχει αργήσει έντεκα ολόκληρα δευτερόλεπτα να παραδώσει την παραγγελία και για τον «τιμωρήσουν» οι δύο φίλοι αρνούνται να τον πληρώσουν, εκτός κι αν τους νικήσει παίζοντας μαζί τους στο βίντεο «Ρεάλ Μαδρίτης κόντρα στην Μάντσεστερ». Όμως, η μεξικάνικη ΔΕΗ έχει άλλα σχέδια. Συνεχείς διακοπές της ηλεκτροδότησης θέτουν εκτός λειτουργίας τον φούρνο και το βίντεο, αναγκάζοντας τους διαφορετικούς χαρακτήρες να μοιραστούν περισσότερες ώρες μαζί απ' ό,τι υπολόγιζαν, αποκαλύπτοντας κρυφές πτυχές του εαυτού τους. Πίσω από την επιφανειακή βαρεμάρα τους, οι έφηβοι χαρακτήρες της ται-

Μια ταινία για τη σεξουαλική περιέργεια, την ανδρική φιλία, την ανάγκη για αμφισβήτηση της εξουσίας των μεγάλων, με βαθιά κατανόηση και σεβασμό για την εφηβική ψυχή.

νίας κουβαλάνε ο καθένας το δικό του συναισθηματικό φορτίο. Τα μη δεμένα συναισθήματα του Φλάμα καθώς η οικογένεια της ξέχασε τα γενέθλια της, ο θυμός του Μόκο για το επερχόμενο διαζύγιο των γονιών του είναι μερικά μόνο από τα τοπία της εφηβικής ψυχολογίας που εξερευνά ο σκηνοθέτης Fernando Eimbcke, σ' αυτή την πρώτη του ταινία. Το *Κυνήγι της Πάπιας* μιλάει ο κόμα για τη σεξουαλική περιέργεια, την ανδρική φιλία, την ανάγκη για αμφισβήτηση της εξουσίας των μεγάλων, με βαθιά κατανόηση και σεβασμό για την εφηβική ψυχή.

Παρά τη λοξή ματιά της ταινίας στην πραγματικότητα, το κινηματογραφικό στυλ του Eimbcke, που πριν ασχοληθεί με το σινεμά γύρισε πολλά μουσικά video - clips για ροκ συγκροτή-

ματα στη χώρα του, είναι εντυπωσιακά λιτό και συγκρατημένο. Με αφετηρία την μινιμαλιστική σκηνοθεσία, τους λιγοστούς διάλογους και την ελάχιστη χρήση της μουσικής - με εξαίρεση τη συμφωνία του Μπετόβεν που ντύνει μοναδικά ένα ντελiriaκό ξέσπασμα των πρώων - ξετυλίγει την ιστορία του μέσα από μικρές σκηνές και μεγάλα στατικά πλάνα σβησμένα οπτόμα σε μαύρο, ποντάροντας κυρίως στις αυθόρμητες ερμηνείες του νεανικού καστ για να φορτίσει την οδόνη με την ανορθόδοξα κωμική ενέργεια των εικόνων του.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 15:00

ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Μέρες του Σαντιάγο / Dias de Santiago

του Josué Mendez (Περού, 2004)

Λένε άγριο τον ποταμό που ξεχειλίζει και όχι το κάθαρμα που τον καταστέλλει. Αυτό στο ανώνυμο σύνθημα σε κάποιο δρόμο και η τυχαία γνωριμία του με έναν νεαρό βετεράνο του στρατού, έδωσαν τον έναυσμα στον 28χρονο Περουβιανό σκηνοθέτη Χοσέ Μεντέζ να φτιάξει τον δικό του *Ταξιτζή* στη Λίμα.

Το *Dias De Santiago* είναι η ιστορία του 23χρονου Σαντιάγο Ρόμαν, πρώην πεζοναύτη στον πόλεμο κατά του Εκουαδόρ, ο οποίος επιστρέφει στην πόλη του για να ανακαλύψει ότι η προσαρμογή στην πολιτισμένη ζωή είναι ένας καινούριος πόλεμος που αδυνατεί να κερδίσει. Με τις αναμνήσεις των μαχών να στοιχειώνουν το μυαλό του, από τη μια, και το χαοτικό αστική πραγματικότητα, από την άλλη, το αίσθημα της αποξένωσής του από τους κοινωνικούς περίγυρο μεγαλώνει, εντείνοντας την ψυχολογική του αστάθεια και την απελπισία. Ο Σαντιάγο προσπαθεί να ζήσει μια φυσιολογική ζωή - θέλει να σπουδάσει, δουλεύει ως οδηγός ταξί, μαθαίνει κομπιούτερ, αναζητεί φίλους πηγαίνοντας στην τοπική ντισκοτέκ, παντρεύεται - αλλά στο βάθος είναι ένα κουβάρι καταπιεσμένης οργής και παράνοιας που δύσκολα μπορεί να συγκρατήσει, σε μια κοινωνία που του επιτίθεται διαρκώς. Η συνειδητοποίηση ότι η τάξη και η ισορροπία που επιθυμεί δεν υπάρχουν στον αληθινό κόσμο, θα τον φέρουν στα πρόθυρα της κατάρρευσης.

Ανθρώπινη τραγωδία, κοινωνικό δράμα, δριμεία κριτική στο στρατό αλλά και την σημερινή οικονομικοκοινωνική πραγματικότητα του Περού, η οποία δεν προσφέρει καμιά προοπτική στους νέους, το *Dias De Santiago* είναι ένα ηφαιστειώδες σκηνοθετικό ντεμπούτο, που μιλάει πάνω απ' όλα για τις καταστροφικές συνέπειες του πολέμου για εκείνους που βρέθηκαν να τον υπηρετούν.

Τολμηρός και καθόλου στερεότυπος, ο Μεντέζ κινηματογραφεί την ιστορία του με κάμερα στο χέρι, αναμιγνύει ασπρόμαυρες με έγχρωμες σεκάνς για να μας δώσει διαφορετικές προοπτικές της πραγματικότητας, και ακολουθεί μια αντισυμβατική αφηγηματική δομή που καθρεφτίζει μέχρι το τέλος

Ανθρώπινη τραγωδία, κοινωνικό δράμα, δριμεία κριτική στο στρατό αλλά και την σημερινή οικονομικοκοινωνική πραγματικότητα του Περού που μιλάει πάνω απ' όλα για τις καταστροφικές συνέπειες του πολέμου για εκείνους που βρέθηκαν να τον υπηρετούν.

την αδυναμία του ήρωα να βρει μια κατεύθυνση στη ζωή του, που σε συνδυασμό με το γρήγορο και ορμητικό μοντάζ δίνει στην ταινία μια μοντέρνα εμφάνιση.

Ο Μεντέζ σπούδασε κινηματογράφο στο Γέιλ και πριν σκηνοθετήσει το *Dias De Santiago* δούλεψε στο θέατρο, την τηλεόραση και τη διαφήμιση, από τη θέση του μοντέρ.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάνα, 20:30

ΙΖΑΜΠΕΛ ΥΠΕΡ: ΟΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ

Οι ισακωμένες αδερφές / Les soeurs fachees

της Alexandra Leclere (Γαλλία, 2004)

Σε μια από τις πιο τρυφερές στιγμές της ταινίας, οι δύο αδελφές της ιστορίας βρίσκονται ξαπλωμένες στο πάτωμα, όταν στην οθόνη της τηλεόρασης «εισβάλλουν» ξαφνικά οι Δεσποινίδες του Ροσφόρ, τραγουδώντας και χορεύοντας. Είναι η στιγμή που η Μαρτίν και η Λουίζ αρχίζουν να τραγουδάνε παρέα το σκοπό, όπως οι δύο αδελφές του Ζακ Ντεμί, επιστρέφοντας με ένα τρόπο στο παιδικό τους δωμάτιο και τις γλυκές αναμνήσεις των χρόνων της αθωότητας. Γιατί αν έχουν κάτι κοινό, αυτό είναι μόνο οι ρίζες τους και η παιδική τους ηλικία.

Η Μαρτίν είναι 38 ετών, ζει στο Παρίσι με τον πλούσιο σύζυγό της και τον εξάχρονο γιο τους, ξεδεύει τις μέρες της κάνοντας shopping και παρέα με τους μεγαλοαστούς φίλους της, κυρίως όμως απασχολείται με δουλειές του σπιτιού. Η Λουίζ είναι 36 ετών, πετυχημένη αισθητικός, ζει στην επαρχία του Λε Μαν, κι έχει πάθος με το γράψιμο. Η Μαρτίν είναι όμορφη, καλοντυμένη, οπαδός της «ετικέτας» και του sanoir νίντε αλλά συναισθηματικά άδεια. Επιφυλακτική, καχύποπτη και μονίμως σε συναγερμό, αδυνατεί να είναι να είναι μια τρυφερή γυναίκα. Από την άλλη, η Λουίζ είναι χαριτωμένα αδέξια, γήινη, αστεία, συγκινητική και εκδηλωτική με τους ανθρώπους. Για την Λουίζ, η ζωή είναι σχετικά απλή και υπέροχη. Ζει με τον άνδρα που αγαπάει, έχοντας αφήσει τον σύζυγό της και είναι ευτυχισμένη. Για την Μαρτίν, η ζωή είναι ένας συμβιβασμός με πράγματα που δεν αγαπάει.

Η Λουίζ έρχεται τρεις μέρες στο Παρίσι για να συναντήσει έναν εκδότη που ενδιαφέρεται για το πρώτο της μυθιστόρημα, και πρόκειται να μείνει στην αδελφή της. Στη διάρκεια αυτής της σύντομης συνάντησής τους, η Λουίζ θα φέρει αναμνήσεις που θα ταραξουν την Μαρτίν περισσότερο απ' ό,τι θέλει να παραδεχθεί, αναγκάζοντας την να βάλει στο μικροσκόπιο το παρελθόν και τη σημερινή της κατάσταση.

Στην πρώτη της ταινία, η σκηνοθέτιδα Αλεξάνδρα Λεκλέρ καταφεύγει στο είδος της ψυχολογικής κωμωδίας για να μιλήσει με ειλικρίνεια, οξυδέρκεια και παρατηρητικότητα για θέματα ευαίσθητα όπως τη σημασία της οικογένειας, την αδελφική αγάπη, τις σχέσεις του ζευγαριού, την παιδική ηλικία αλλά και τις επιλογές που κάνουμε στη ζωή μας. Οι καλογραμμένοι και σύνθετοι ψυχολογικά

Η πρωτοεμφανιζόμενη Λεκλέρ έγραψε το ρόλο της «στριμμένης» αδελφής έχοντας στο μυαλό της την Ιζαμπέλ Υπέρ, αποσπώντας από την σπουδαία Γαλλίδα ηθοποιό μια ακόμα εξαιρετική ερμηνεία.

Χαρακτήρες, η αλήθεια των καταστάσεων και ο καλοκουρδισμένος κωμικός τόνος της ταινίας, με πολλές όξινες αποχρώσεις στο υπόστρωμα της, αποτελούν τα δυνατά σημεία της πρωτοεμφανιζόμενης Λεκλέρ, η οποία έγραψε το ρόλο της «στριμμένης» αδελφής έχοντας στο μυαλό της την Ιζαμπέλ Υπέρ, αποσπώντας από την σπουδαία Γαλλίδα ηθοποιό μια ακόμα εξαιρετική ερμηνεία - απέναντι στην εξίσου υπέροχη Catherine Frot - που ισορροπεί θαυμάσια ανάμεσα στο ψυχολογικό και το σλάπстик.

Το σενάριο της ταινίας αναπτύχθηκε πάνω στην ιστορία της πεντάλεπτης μικρού μήκους ταινίας Φιλί της ζωής που σκηνοθέτησε η Λεκλέρ το 2003, και είχε ως θέμα τη συζήτηση δύο αδελφών γύρω από την ευτυχία.

Τ.Π.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 20:30

ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΜΑΣ

Promised land / Haaretz hamuvtacht

του Amos Gitai (Ισραήλ, 2004)

Έρημος του Σινά. Νύχτα. Μια φωτιά είναι αναμμένη γύρω από την οποία μια ομάδα ανδρών και γυναικών προσπαθεί να ζεσταθεί. Αυτή η ομάδα είναι ετερογενής: οι άνδρες είναι οι κάτοικοι της ερήμου, οι Βεδουίνοι, και οι γυναίκες έρχονται από πολύ μακριά, από την Ανατολική Ευρώπη. Σε λίγο πρόκειται να περάσουν παράνομα τα σύνορα του πιο αυστηρά φυλασσόμενου κράτους στον κόσμο, του Ισραήλ. Μετά από λίγες μέρες αυτές, οι ίδιες κοπέλες θα κακοποιηθούν, θα βιαστούν και θα πωληθούν. Είναι τα θύματα ενός διεθνούς δικτύου λευκής σκλαβιάς. Θα αλλάξουν ιδιοκτήτες, θα περάσουν από club, σε μπαρ και οίκους ανοχής. Ανώνυμοι και χωρίς ιδιαίτερο χαρακτηριστικό χώροι, φιλοξενούν αυτές τις γυναίκες. Η πραγματικότητα που ζουν αυτές οι κοπέλες είναι ένα διαρκές μαρτύριο. Κανένα έλεος, καμιά ελπίδα. Όμως ένα βράδυ στο club, μία από αυτές τις κοπέλες θα συναντήσει την Rose και θα ζητήσει τη βοήθεια της. Οι ελπίδες γι' αυτές τις απελπισμένες γυναίκες θα λάβουν υπόσταση.

Συνεχίζοντας τη συχνά αιρετική και απομυθοποιητική του προσέγγιση στο κράτος του Ισραήλ, ο Amos Gitai επιλέγει ως κεντρικά πρόσωπα της ταινίας του τα θύματα ενός δικτύου εμπορίας λευκής σαρκής. Εδώ δεν υπάρχει καμιά Γη της Επαγγελίας, απλώς ένας τόπος του διαρκούς μαρτυρίου, η επίγης κόλαση. Το σκότος που περιβάλλει την ταινία κάνει τις εικόνες της να κατάνονται από ένα εφιάλτη: είναι η σκοτεινή, ερεβώδης και τρομακτική πλευρά ενός μοντέρνου κόσμου. Η βία που ασκείται πάνω σ' αυτές τις γυναίκες δείχνει κατά τον σκηνοθέτη και το επίπεδο μιας κοινωνίας. Κλειδωμένες σε μικρά δωμάτια, κακοποιημένες, χωρίς επίσημα έγγραφα είναι οι λευκοί σκλάβοι μιας ευημερούσας κοινωνίας. Όπως και σε προηγούμενη του ταινία -με τίτλο

Γνώριμος μας από προηγούμενα φεστιβάλ ο Amos Gitai, παραμένει πάντα μια ανήσυχη και αντισυμβατική παρουσία στο διεθνές κινηματογραφικό τοπίο. Η ταινία βραβεύτηκε με το βραβείο ειρήνης στο πρόσφατο Φεστιβάλ Βενετίας.

Kadosh και θέμα την γυναικεία καταπίεση στο εσωτερικό μιας παραδοσιακής εβραϊκής θρησκευτικής σχέτας, έτσι και εδώ ο ισραηλινός σκηνοθέτης αναζητά τις οδούς διαφυγής γι' αυτές τις εγκλειστές.

Δ.Μ.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Φρίντα Λιάνα, 18:00

ΡΕΤΡΟΣΠΕΚΤΙΒΑ VICTOR ERICE

Γεννήθηκε στην Κάρανσα της Ισπανίας, το 1940. Σκηνοθέτησε δύο από τις πιο σημαντικές ταινίες της χώρας του, Το πνεύμα του μελισσιού και το Ο νότος. Ο παραγωγός Ελίας Κερεχέτα του έδωσε την πρώτη του ευκαιρία να σκηνοθετήσει ένα από τα τρία επεισόδια της ταινίας Οι προκλήσεις. Μετά την επιτυχία του Ο νότος, ο Ερίθε σκηνοθέτησε πολλά διαφημιστικά σποτ και συνεργάστηκε σε πολλές μεγάλου μήκους παραγωγές. Το 1992 επανεμφανίστηκε με το ντοκιμαντέρ Το όνειρο του φωτός. Στο Ten Minutes Older - The Trumpet, ο Ερίθε και οι συνάδελφοί του Χέρτσονγκ, Καουρισμάκι, Σπάικ Λι, Βέντερς, Τζάρμους και Τσεν Κάιγκε, είχαν στη διάθεσή τους 10 λεπτά για να φέρουν τη δική τους ερμηνεία του «χρόνου» στην οθόνη. Η ταινία προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Καννών 2004.

Οι προκλήσεις / Los desafios

(Ισπανία, 1969)

Μελέτη πάνω στις ανθρώπινες σχέσεις όπως αυτές καθορίζονται από το παιχνίδι της εξουσίας και της κυριαρχίας. Ζωές και σχέσεις που κυβερνούνται από πάθη και το παράλογο που καταστρέφει την ανθρώπινη ύπαρξη. Όταν ο άνθρωπος παίρνει στα χέρια του την εξουσία, αυτό που πραγματικά κρατάει στα χέρια του και έχει με το μέρος του είναι ο νόμος. Κι όταν δεν μπορεί να ικανοποιήσει τα πάθη του, το μόνο που του απομένει είναι η φυγή ως μοναδική διέξοδος.

Στα ίχνη ενός πνεύματος

Huellas de un espiritu

του Carlos Rodriguez (Ισπανία, 1998)

Ντοκιμαντέρ που γυρίστηκε για την ισπανική τηλεόραση με θέμα το έργο του Βίκτορ Ερίθε. Περιλαμβάνει συνεντεύξεις με τον ίδιο αλλά και με συνεργάτες του, με ηθοποιούς, και με ιστορικούς του κινηματογράφου, καθώς και σκηνές από ταινίες δικές του και άλλων ισπανών σκηνοθετών.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 14:30

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Brodeuses

Eléonore Faucher (France, 2004)

At the age of seventeen, still in high school and working at the supermarket, Claire (Lola Naymark) learns she is pregnant. She keeps the news from her family and tells her friends her weight gain is a side effect of treatments for cancer. Eventually, Claire has to hide out altogether, so she takes a rented room and gets a job as an apprentice to Madame Melikian (Ariane Ascaride), a strange and lonely woman who has recently lost her young son in a motorcycle accident. The reclusive foreigner's business is embroidery for the haute couturiers of Paris. The older woman is still in the throes of grief over the death of her child, while the younger is anxious and confused about the child yet to be born.

Richly ornamented and luxurious, the shawls and hangings that Madame Melikian and Claire produce become visual signifiers for the relationship that gradually materializes between the two women. The depth of the metaphor lies not only in the threads that connect them, but also in the teaching of elaborate and precious skills, the sharing of aesthetics and understanding, the simultaneous delicacy and strength of unspoken communication and the possibility of creating something beautiful out of adversity.

Pierre Cottureau's cinematography captures the fragility of the blossoming relationship in rich warm tones and the soundtrack—a combination of lyrical music, sparse dialogue and the barely audible clicks of needles and glides of thread through gossamer fabric—conjures the dreamlike space apart that the women create through their work. Modest in conception and theme, but remarkable in the confidence and maturity of its execution, Faucher's assured first feature brings extraordinary pleasure.

Kay Armatage

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Επαφή από απόσταση Udalionnny dostup

της Σβετλάνα Προσκούρινα (Ρωσία, 2004)

Η βάρκα ανατρέπεται στο ποτάμι. Ο πατέρας σώζει το γιο του αλλά η μητέρα και η κόρη πνίγονται. Τα χρόνια περνούν. Το αγόρι έχει μεγαλώσει αλλά το τραύμα της παιδικής του ηλικίας δεν έχει επουλωθεί. Γνωρίζεται με μια κοπέλα που δουλεύει σε ροζ τηλέφωνα κι ανάμεσά τους γεννιέται μια γλυκιά σχέση. Φοβούμενοι μη χάσουν την ειλικρίνεια που επιτρέπει η τηλεφωνική επαφή, αποφεύγουν να συναντηθούν. Ο έρωτάς τους όλο και δυναμώνει...

Νέος Ρώσικος Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 14:30

Ο κυνηγός / Okhotnik

του Σέρικ Απρίμοβ (Γαλλία/Ιαπωνία/Καζακστάν/Ελβετία, 2004)

Ο 12χρονος Ερκέν ζει με τη μητέρα του, μια πανέμορφη 35χρονη γυναίκα «ελευθερίων πθών», σε ένα μικρό ορεινό χωριό. Τη μητέρα του Ερκέν επισκέπτεται ένας κυνηγός λύκων που κατεβαίνει στο χωριό για να πουλήσει προβιές και ν' αγοράσει τρόφιμα και σφαίρες. Ένα βράδυ, κι ενώ ο κυνηγός είναι με τη μητέρα του, ο Ερκέν, για να τον εκδικηθεί, κλέβει το αλόγο του και πάει και ληστεύει ένα κατάστημα.

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Μικρή ελευθερία / Kleine Freiheit

του Γιουκαέλ Γιαβούζ (Γερμανία, 2003)

Ο Μπαράν, ένας νεαρός Κούρδος, ζει στο Αμβούργο. Η αίτησή του για άσυλο έχει απορριφθεί και η ημερομηνία της απέλασής του έχει οριστεί, καταφέρει όμως να μείνει στη Γερμανία παράνομα. Γνωρίζεται με τον Τσερνόρ, έναν Αφρικανό, ο οποίος κάνει εμπόριο ναρκωτικών. Οι δύο νεαροί γίνονται φίλοι. Μια μέρα, εμφανίζεται στη γειτονιά ο Σελίμ, ένας Κούρδος τον οποίο ο Μπαράν κατηγορεί για το θάνατο των γονιών του...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 17:00

Ο χορδιστής / Nastroyschik

της Κίρα Μουράτοβα (Ρωσία/Ουκρανία, 2004)

Ο φτωχός κουρδιστής πιάνων, Αντρέι, είναι ερωτευμένος με τη Λίνα, την οποία θεωρεί μούσα του.

Εκείνη κατάγεται από εύπορη και κοινωνικά ισχυρή οικογένεια, κι έτσι για να της προσφέρει τις πολυτέλειες στις οποίες είναι συνηθισμένη, ο Αντρέι θα ανακαλύψει τώρα μέχρι που είναι διατεθειμένος να φτάσει για χάρη του έρωτα, κι ότι το να κλέψει, να προδώσει, ακόμα και να σκοτώσει, είναι οι μόνες επιλογές που του έχουν απομείνει.

Νέος Ρώσικος Κινηματογράφος - Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Ορ - η χρυσαφένια / Or

της Κάρεν Γιετνάγια (Ισραήλ/Γαλλία, 2004)

Η Ρούθι και η Ορ, μητέρα και κόρη, ζουν σε ένα μικρό διαμέρισμα στο Τελ Αβίβ. Εδώ και είκοσι χρόνια η Ρούθι εργάζεται ως πόρνη. Η Ορ έχει προσπαθήσει επανειλημμένα να κάνει τη μητέρα της να σταματήσει αυτή τη δουλειά, χωρίς αποτέλεσμα. Η καθημερινή ρουτίνα της Ορ είναι μια ατέλειωτη σειρά από ασήμαντες δουλειές—πλένει πιάτα σε ένα εστιατόριο, σφουγγαρίζει σκάλες και μαζεύει μπουκάλια που επιστρέφονται. Όποτε μπορεί, πηγαίνει σχολείο. Στο μεταξύ, η υγεία της Ρούθι χειροτερεύει...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 19:30

Τα παπούτσια του νεκρού άντρα

Dead man's shoes

του Σέιν Μέντοους (Μ. Βρετανία, 2004)

Ο Ρίτσαρντ πάντα προστάτευε τον μικρό του αδελφό, Άντονι. Ο Ρίτσαρντ είναι δυνατός και δίκαιος, ενώ ο τρυφερός και καλότροπος Άντονι είναι αγαθός και εύπιστος. Όταν ο Ρίτσαρντ φεύγει από το χωριό όπου μεγάλωσαν για να πάει στο στρατό, τον Άντονι αναλαμβάνει ο Σόνι, ένας δεσποτικός και μοχθηρός έμπορος ναρκωτικών που ζει κι αυτός στο χωριό. Ο Άντονι γίνεται ένα είδος κατοικίδιου ή παιχνιδιού για τη συμμορία του Σόνι. Επτά χρόνια αργότερα, ο Ρίτσαρντ επιστρέφει για πάρει την εκδίκησή του...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Κεντίστρες / Brodeuses

της Ελεονόρ Φοσέ (Γαλλία, 2004)

Όταν, σε ηλικία 17 ετών, η Κλερ μαθαίνει ότι είναι έγκυος, αποφασίζει να γεννήσει ανώνυμα. Βρίσκει καταφύγιο στο εργαστήριο της κυρίας

Οικογενειακές σχέσεις

Μελικιάν, η οποία κάνει κεντήματα για σχέσεις υψηλής ραπτικής. Μέρα με τη μέρα, βελονιά τη βελονιά, καθώς η κοιλιά της Κλερ αρχίζει φουσκώνει, οι κλωστές των κεντημάτων δένουν τις δυο γυναίκες σε μια σχέση μητέρας-κόρης. Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 22:00

Ερωτικό καλοκαίρι

My summer of love

του Πάβελ Παβλικόβσκι (Ολλανδία, 2004)

Η Μόνα ζει με τον αδελφό της Φιλ. Η Τάμινι ναι πλούσια και κακομαθημένη. Η Μόνα και Τάμινι συναντιούνται στα χωράφια πάνω από ήσυχο χωριό όπου ζουν και, παρά τις διαφορές τους, γεννιέται ανάμεσά τους μια έντονη φιλία, ενώ η Τάμινι είναι υπερβολική και ευφάνταστη. Μόνα είναι προσγειωμένη, με κυνικό χιούμορ. Τάμινι γοητεύεται από τη Μόνα, αλλά και η Μόνα μαγεύεται από την Τάμινι. Και οι δυο τους θέλουν να ξεφύγουν από τη ζωή που ζουν...

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Βασίλισσα για πάντα

Once and future queen

του Τοντ Βέροου (ΗΠΑ, 2000)

Η Αντι-ύλη θέλει να γίνει σταρ του ροκ αλλά όχι κάτι πάει στραβά. Παρότι απογοητευμένη από αυτό το μάταιο κυνήγι της δόξας, η Αντι-ύλη νιώθει ζωντανή μόνο πάνω στη σκηνή. Εξαρτημένη από το αλκοόλ και τα ναρκωτικά, συχνά άστεγη, η Αντι-ύλη της Αντι-ύλης στο Lower East Side της Ν. Υόρκης είναι τουλάχιστον επίφοβη...

Todd Verow Spotlight - Παύλος Ζάννας, 00:00

Sherik Aprymon

Τι γυρεύει... ανάμεσά μας μια ταινία για τη σχέση του ανθρώπου με την φύση; Μήπως, απλούστατα, ξύνει πληγές; Έλα ντε...

Ο Sherik Aprymon γεννήθηκε το 1960 στο Καζακστάν. Σπούδασε κινηματογράφο στη Μόσχα, ενώ η φιλμογραφία του περιλαμβάνει συμμετοχές στο φεστιβάλ της Βενετίας (με το *Aksuat* το 1999 και το *Three Brothers* το 2000). Ίσως και να τον πήρε στο μάτι σας στο περσινό μεγάλο αφιέρωμα Αστέρια της Στέπας, όπου προβλήθηκε ο *Τελευταίος Σταθμός* (1989). Η σκηνοθετική γραφή του εξερευνά στον Κυνηγό έναν συσχετισμό θαμμένο για τα καλά κάτω από τα θεμέλια του δυτικού πολιτισμού. Τα κάδρα του παντρεύουν τον άνθρωπο με το φυσικό τοπίο και τον γυρίζουν πίσω στην πρωτογενή του κατάσταση. Κι όλα αυτά μέσα από την ιστορία του 12χρονου Ερκέν, που ζει με την μητέρα του σε ένα μικρό χωριό στα βουνά. Ένας μοναχικός κυνηγός που τους επισκέπτεται για ανεφοδιασμό θα τον πάρει υπό την προστασία του και θα τον

μυήσει στα μυστικά της φύσης. Όταν έρθει το πλήρωμα του χρόνου, θα του παραχωρήσει, σχεδόν μεταφυσικά, τη θέση του...

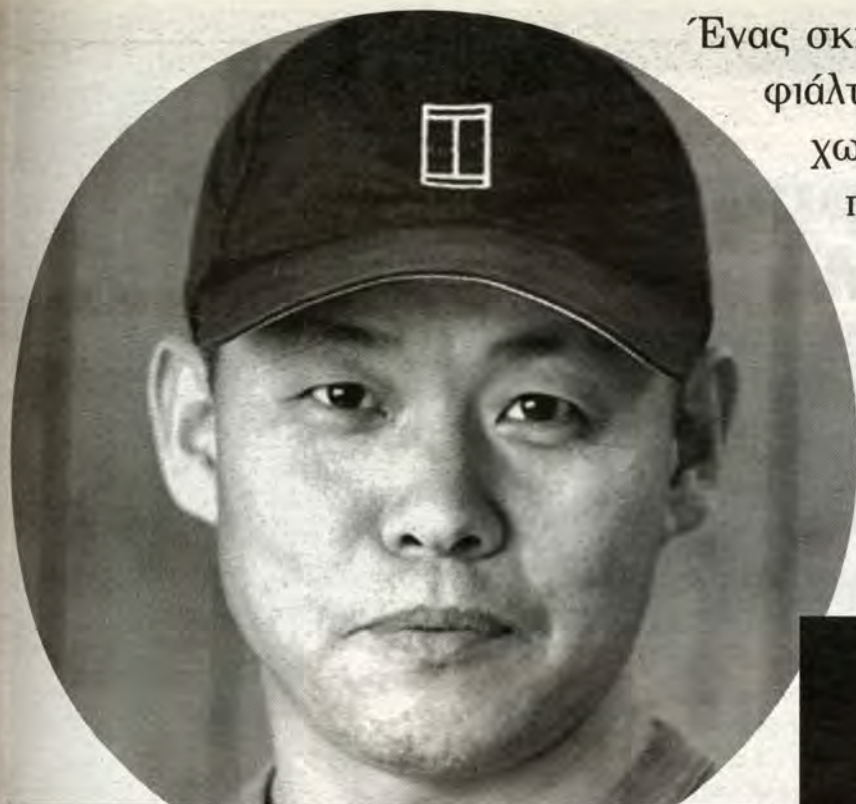
«Σε αυτήν την ταινία ήθελα να συνδυάσω διάφορα μυθολογικά στοιχεία με έναν ρεαλιστικό αφηγηματικό τρόπο για να εκφράσω την πολυπλοκότητα και τις αντιθέσεις που υφίστανται ανάμεσα σε δύο κόσμους: αυτόν των ανθρώπων και τον αρμονικό κόσμο των άγριων θηρίων. Χρησιμοποιώ ποιητικά και φραστικά σύμβολα, αφού οι έννοιες του καλού και του κακού είναι πανανθρώπινες.

«Ήθελα να κάνω το κόπο να ακούσει το απγνωσμένο κλάμα του ανθρώπου και την οδυότερη σιωπή της φύσης.

Εδώ, ο κυνηγός εκπροσωπεί την ανθρώπινη κατάσταση. Για την ακρίβεια, αυτός βρίσκεται ακριβώς στο μεταίχμιο που διακρίνει την κοινωνία των ανθρώπων από το ζωικό βασίλειο. Ως αποτέλεσμα της παρουσίας του κυνηγού είναι η μοναδική εμπειρία που αποκομίζει το παιδί μέσα στον μοντέρνο κόσμο. Και εκεί ακριβώς, στο τέλος οι δυο κόσμοι επιτυγχάνουν να συναντηθούν.»

Εμπειρία: Κωνσταντίνος Σαμαράς

Ο κόσμος που ζούμε είναι πραγματικότητα ή όνειρο;

Ένας σκηνοθέτης «που φαντασιώνεται την πραγματικότητα ενός εφιάλτη», «που δεν φοβάται την κριτική, αλλά δημιουργεί μια ταινία χωρίς ζωή», «που συνδυάζει το λοχία του κορεάτικου σώματος πεζοναυτών με το ζωγράφο»! Καλώς ήρθατε στο αντιφατικό σύμπαν του Kim Ki-duk, γνωστού πρώτα στο κοινό των περσινών Νέων Οριζόντων και, μετά τη διανομή της ταινίας του *Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη* στην Ελλάδα, σε ένα ευρύτερο κοινό.

Kim Ki-duk

«Είμαστε όλοι άδεια σπίτια και περιμένουμε κάποιον να μας ξεκλειδώσει και να μας ελευθερώσει. Μια ημέρα το όνειρό μας γίνεται πραγματικότητα. Έρχεται ένας άνθρωπος σαν φάντασμα και μας παίρνει μακριά. Κι εμείς ακολουθούμε, δίχως αμφιβολίες, δίχως επιστροφή... έ-ως ότου βρούμε ένα νέο πεπρωμένο.»

Ο Tae-suk γυρίζει με τη μοτοσυκλέτα του για να βρει σπίτια που λείπουν οι ιδιοκτήτες τους και να μείνει για όσο χρονικό διάστημα είναι άδεια. Οι προθέσεις του κάθε άλλο παρά ύποπτες είναι, άφου το μόνο που κάνει είναι να επιδιορθώνει τις βλάβες ή να βάζει πλυντήριο. Μέχρι που σε ένα από αυτά τα σπίτια θα συναντήσει την όμορφη Sunhwa, πληγωμένη από την βίαιη συμπεριφορά του άντρα της. Ο Tae-suk δεν θα μπορέσει να την δώσει από το μυαλό του, θα επιδιώσει να τη λυτρώσει, όποιο κι αν είναι το τίμημα...

«Η ιδέα για την ταινία μου ήρθε τον περασμένο Οκτώβρη. Ήρθε ένα διαφημιστικό κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας του σπιτιού μου και τότε σκέφτηκα ότι αυτά ρίχνονται σε πολλά σπίτια που οι ιδιοκτήτες τους λείπουν για πολύ καιρό. Η εικόνα ενός άδειου σπιτιού στο οποίο δε μπαίνει κανένας με οδήγησε στη σκέψη ενός μοναχικού ατόμου αποκομμένου από τους άλλους. Ήθελα να κάνω μια ταινία με ήρωα έναν άνθρωπο που θα γεμίσει αυτό το κενό με ζεστασιά. Ο αγγλικός τίτλος της ταινίας είναι 3 irons (3 μπαστούνια του γκολφ). Τρία μπαστούνια είναι το λιγότερο που μπορούν να μπουν σε μια τσάντα του γκολφ. Μια τέτοια εικόνα με παραπέμπει σε ένα εγκαταλελειμμένο πρόσωπο ή ένα άδειο σπίτι. Την ίδια ώρα είναι και ο τρόπος με τον οποίο ο Tae-suk σώζει την Sunhwa σηματοδοτώντας μια ελπιδοφόρα αλλαγή στη ζωή της.»

Μέσα σε έναν χρόνο περίπου, ο Kim Ki-duk έχει συνάψει μια σχέση σχεδόν ερωτική με το κοινό της Θεσσαλονίκης. Αφετηρία ήταν το *Άνοιξη, καλοκαίρι, φθινόπωρο, χειμώνας... και άνοιξη*, μια μινιμαλιστική επιτομή της βουδιστικής κοσμοθεωρίας, που προβλήθηκε στο περσινό πρόγραμμα των Νέων Οριζόντων. Ακολούθησε το *Samaritan girl*, μια ιδιότυπη «κισλοφσκική» ιστορία αγάπης και λύτρωσης που κέρδισε μάλιστα την Αργυρή Άρκτο στο φεστιβάλ του Βερολίνου, για να κλείσει τον κύκλο -σχήμα αγαπημένο του σκηνοθέτη- το *Bin-jip*. Θα πρέπει όμως να πάμε πολύ πιο πίσω για να εντοπίσουμε το ξεκίνημα του Κορεάτη δημιουργού. Γεννήθηκε σε ένα μικρό ορεινό χωριό της Νότιας Κορέας και ξεκίνησε να εργάζεται σε εργοστάσιο στα 17

του. Αργότερα κατετάγη στο Ναυτικό, όπου υπηρέτησε για δύο χρόνια. Μετά από τις σπουδές Καλών Τεχνών στο Παρίσι, όπου προσπαθούσε να εξασφαλίσει τα προς το ζείν πουλώντας πίνακές του, επέστρεψε πίσω στην πατρίδα του και γύρισε την πρώτη του ταινία το 1996, το χαμηλού κόστους *Crocodile*. Τα φιλμ του έχουν τιμηθεί με πολλά βραβεία σε φεστιβάλ ανά τον κόσμο, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το βραβείο FIPRESCI που απέσπασε το 2002 στο Καρλόβι Βάρι με το *The coast guard*. Η φιλμογραφία του επίσης συμπληρώνεται με ταινίες όπως το *Birdcage inn* (1998), το *The isle* (2000), το *Address unknown* (2001) και το *Bad guy* (2002), όλες τους με συμμετοχές στα κορυφαία ευρωπαϊκά φεστιβάλ. Είναι αξιοθαύμαστο το ότι ένας απολύτως αυτοδίδακτος σκηνοθέτης έχει καταλήξει να θεωρείται εκ των αξιότερων τέκνων της σύγχρονης κινηματογραφικής πρωτοπορίας, παρά τις επιμέρους επιφυλάξεις. Άλλη μια απόδειξη ότι το ένστικτο του σινεμά απλούστατα δεν διδάσκεται.

“Η εικόνα ενός άδειου σπιτιού στο οποίο δε μπαίνει κανένας με οδήγησε στη σκέψη ενός μοναχικού ατόμου αποκομμένου από τους άλλους. Ήθελα να κάνω μια ταινία με ήρωα έναν άνθρωπο που θα γεμίσει αυτό το κενό με ζεστασιά.”

ΤΟ ΣΧΟΛΙΟ ΤΟΥ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗ

«Φεύγω από το σπίτι μου.

Όσο λείπω από το άδειο σπίτι μου, κάποιος έρχεται και μένει εκεί.

Παίρνει φαγητό από το ψυγείο μου, κοιμάται στο κρεβάτι μου και χρησιμοποιεί την τηλεόρασή μου.

Και ίσως επειδή νιώθει άσχημα φτιάχνει το χαλασμένο μου ρολόι, πλένει τα ρούχα μου, τα βάζει όλα πίσω στην θέση τους και εξαφανίζεται.

Σα να μην είχε μπει ποτέ κανένας...

Κάποια μέρα, μπαίνω σε ένα άδειο σπίτι.

Κανείς δεν φαίνεται να είναι εκεί, οπότε γδύνομαι, κάνω ένα μπάνιο, μαγειρεύω, πλένω τα ρούχα, φτιάχνω τη σκάλα και παίζω γκολφ στην αυλή.

Αλλά μέσα σε αυτό το σπίτι βρίσκεται αυτή η δυστυχισμένη, πληγωμένη γυναίκα που δε βγαίνει έξω και κλαίει.

Η μοναξιά μου είναι εκτεθειμένη απέναντι σε αυτήν την γυναίκα. Ο ένας καταλαβαίνει τον άλλο χωρίς λόγια, και χωρίς λόγια το σκάμε από το σπίτι.

Καθώς διαλέγουμε άδεια σπίτια για να ζήσουμε, νιώθουμε όλο και πιο ελεύθεροι.

Όταν όλη μας η απληστία είναι έτοιμη να φύγει μακριά, παγιδευόμαστε μέσα σε ένα σκοτεινό σπίτι.

Κάποιος μένει σε αυτό το σπίτι, το γεμάτο λαχτάρα.

Κάποιος άλλος γίνεται φάντασμα, για να ξεφύγει από τον κόσμο της λαχτάρας.

Τώρα που είμαι φάντασμα, δεν θέλω πια να βρω ένα άδειο σπίτι.

Τώρα ελεύθερα θα μπω στο σπίτι που βρίσκεται η αγαπημένη μου και θα της δώσω ένα χαρούμενο φιλή. Αλλά κανείς δεν ξέρει ότι βρίσκομαι σε αυτό το μέρος.

Εκτός από τον άνθρωπο που με περιμένει...

Κάποιος θα έρθει για αυτόν τον άνθρωπο που περιμένει...

Αυτός ο κάποιος θα έρθει οπωσδήποτε... Σε αυτόν τον άνθρωπο που περιμένει...

Αυτήν τη μέρα του 2004, κάποιος θα ανοίξει την καλή σφραγισμένη κλειδαριά της πόρτας μου και θα με ελευθερώσει.

Θα τον εμπιστευτώ αυτόν τον άνθρωπο, τι και αν γίνει, και θα τον ακολουθήσω...

Για ένα νέο πεπρωμένο...

Δύσκολο να πει κανείς αν ο κόσμος που ζούμε είναι πραγματικότητα ή όνειρο.»

Kim Ki-duk, Αύγουστος 2004, σε ένα άδειο σπίτι.

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Σαμαράς

2011000 2011000011 0
**Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
 ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr

45th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson πρωταγωνιστεί στο 45^ο
 Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 19-28 Νοεμβρίου 2004 · www.filmfestival.gr

Μαγικές εικόνες που έρχονται να δώσουν
 μια άλλη διάσταση στην καθημερινότητά μας.

45^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Η έμπνευση παίρνει δεκάδες μορφές

και γίνεται δημιουργία σε μια πόλη

που γιορτάζει. Το Jameson, χορηγός των

«Βραβείων Κοινού καλύτερης Ξένης και

Ελληνικής ταινίας» υποστηρίζει δυναμικά αυτή

τη μεγάλη εκδήλωση. Εσείς απλά, ζήστε

στον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου και

απολαύστε ξεχωριστές στιγμές,

παρέα με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

www.jameson.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Ο ιερός βράχος

της Μυρτώ Παράσκη

Ένας νέος άντρας που σπουδάζει αρχαιολογία επισκέπτεται το Βρετανικό μουσείο για να δει τα γλυπτά του Παρθενώνα. Εκεί θα βιώσει μια παράξενη εμπειρία. Η ενέργεια που αποπνέουν τα γλυπτά αλλά και η σημασία τους γι' αυτόν τον κάνουν να δει ένα όραμα, την εικόνα μιας γυναίκας που εμφανίζεται μπροστά του κι έπειτα χάνεται. Επιστρέφοντας στην Ελλάδα συμμετέχει στα αναστηλωτικά έργα συντήρησης της Ακρόπολης, προσπαθώντας να μάθει όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα για το μνημείο. Το όραμά συνεχίζει να τον επισκέπτεται. Μέσα από τις αφηγήσεις για την ιστορία της Ακρόπολης και τις προσπάθειες συντήρησής της, ανακαλύπτει πόσο αυτή έχει επηρεάσει, όχι μόνο την αρχιτεκτονική της Αθήνας αλλά ακόμα και την καθημερινότητα των κατοίκων της. Το όραμα που τον επισκέπτεται είναι η συνειδήσή του, είναι η φύση του μνημείου ή κάτι που ξεπερνάει τον τόπο και το χρόνο όπως και η ίδια η Ακρόπολη;

Μια ταινία για την απίστευτη ενέργεια ενός μνημείου και έναν τόπο που θα είναι πάντα ιερός.

B.P.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 13:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Η Ακρόπολη τη νύχτα...

Μυρτώ Παράσκη, σκηνοθέτης της ταινίας

Πώς ήταν η εμπειρία σας από τα γυρίσματα στο Βρετανικό μουσείο;

Από πρακτική άποψη ήταν εξαιρετικά βοηθητικοί, εξυπηρετικοί και συνεργάσιμοι και μας παρείχαν ότι ακριβώς ζητούσαμε, χωρίς κανένα πρόβλημα. Ούτε καν υπήρχε η δικαιολογία ότι επειδή βρισκόμασταν στη μεγάλη αίθουσα δε θα μας επέτρεπαν να παρέμβουμε στο οτιδήποτε. Στο Βρετανικό μουσείο υπήρχε μόνο βοήθεια τίποτε άλλο.

Ως προς τα συναισθήματα μας ήταν σαφώς πολύ μεγάλη η συγκίνηση μας να μπορούμε να κάνουμε γύρισμα μέσα στο Βρετανικό μουσείο με 35άρι φίλμ, να είμαστε ελεύθεροι με όλη την αίθουσα για μας και να μπορούμε στην ουσία να κινούμαστε με απόλυτη ελευθερία εκεί μέσα και να τα ζούμε τα εκθέματα. Υπήρχε ένας συνδυασμός στα συναισθήματα μας: από τη μια θα ήταν εύκολο να μιλήσουμε για τα φυλακισμένα μάρμαρα, από την άλλη όμως εμείς βιώσαμε μια άλλη επαφή, είχαμε μια άλλη προσέγγιση που έχει κι αυτή μια ιδιαιτερότητα και μια συγκίνηση.

Το αρχικό σενάριο διαφοροποιήθηκε κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων ή ήταν εξαρχής σταθερό και ξεκάθαρο;

Όταν ήταν να ξεκινήσουμε τα γυρίσματα είχε ήδη μετακινηθεί παντελώς η αρχική κινηματογραφική οπτική γωνία του θέματος. Κι αυτό γιατί έπρεπε από τη μια να ακολουθήσω ένα συγκεκριμένο κείμενο του κ. Μαλούχου και από την άλλη είχαμε προστεθεί οι εργασίες πάνω στην Ακρόπολη δηλαδή όλα τα αναστηλωτικά έργα που γινόντουσαν εκείνον τον καιρό. Εξάλλου ο τρόπος της δικής μου δουλειάς και αυτό που πιστεύω για τα ντοκιμαντέρ είναι ότι πρέπει να είσαι ανοιχτός και να δέχεσαι αυτά που σου προσφέρονται,

τα οποία βέβαια μπορεί πολύ εύκολα να σε πάνε κάπου αλλού, αλλά πρέπει να έχεις την ευελιξία να μπορείς να τα δεχτείς και να τα εκτιμήσεις. Γιατί πιστεύω ότι σε κάθε τι που σου προσφέρεται υπάρχει κάτι άλλο βαθύτερο. Για το λόγο αυτό δεν κινούμαι αυστηρά σε ένα

σενάριο, πιστεύω δηλαδή ότι κατά βάση ένα σενάριο υπάρχει για να το ανατρέπει.

Στην ταινία υπάρχει ένα στοιχείο μυθοπλασίας με τον ήρωα να βλέπει το όραμα μιας γυναίκας. Συμβολίζει για σας κάτι η παρουσία αυτή ή το αφήνετε να το βιώσει ο θεατής;

Για μένα μπορεί να ήταν μια προσωπική εμπειρία αυτή η ιστορία, αλλά από ένα σημείο και μετά πλατύνει αυτή η εμπειρία και γίνεται κάτι άλλο. Αυτό είναι και το σκεπτικό άλλωστε του ήρώα μου, είναι το όραμα αυτό ο φύλακας άγγελός μου, είναι η μάνα μου... Άλλωστε και η Ακρόπολη μάνα μας δεν είναι; Η Ακρόπολη βρίσκεται εκεί και περνάνε γενιές και γεννιούνται και χάνονται και ξαναπερνάνε και εκείνη είναι πάντα εκεί σταθερή και βλέπει όλο αυτόν τον χορό των ανθρώπων, τις ζωές των ανθρώπων. Και βέβαια αυτό γίνεται πολύ έντονο μέσα στη νύχτα, γιατί τότε η Ακρόπολη ησυχάζει και δεν υπάρχουν τα πλήθη των ανθρώπων που δεν αφήνουν χώρο και τη γεμίζουν με θόρυβο. Και όταν υπάρχει θόρυβος δεν υπάρχει και η δυνατότητα να νιώσεις τόσο εύκολα. Νομίζω ότι είναι καλύτερα να το αφήσουμε στο πως θα το δει ο κάθε θεατής αν και πιστεύω ότι δίνω ένα νήμα για να το νιώσει.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

Αληθινή ζωή

του Πάνου Χ. Κούτρα

Ένα σύγχρονο δράμα χαρακτήρων φτιαγμένο με ηδελγημένα επιτηδευμένο τρόπο είναι η δεύτερη μεγάλου μήκους ταινία του σκηνοθέτη, που μετά την *Επίθεση του γιγαντιαίου μουσακά* δοκιμάζει τις δυνατότητες που του προσφέρει μια μεγάλη παραγωγή, πάντα όμως στο δικό του ιδιότυπο στίλ.

Ο Άρης Καλλιγιάς επιστρέφει στην Αθήνα, μετά από μια μεγάλη περίοδο αποτοξίνωσης στη Γαλλία. Η επιστροφή του θα τον βρει αποφασισμένο από τη μια να κάνει ένα νέο ξεκίνημα, απαρνούμενος τον προηγούμενο τρόπο ζωής του και από την άλλη να προσπαθήσει να μάθει για την περίοδο των παιδικών του χρόνων, όταν όλα τα μάτια ήταν στραμμένα στην κοσμική οικογένεια Καλλιγιά. Η μητέρα του αρνείται να του αποκαλύψει τις απαντήσεις που ψάχνει και φαίνεται να κρύβει ένα μεγάλο μυστικό. Η γνωριμία του και ο έρωτάς του με μια νέα κοπέλα θα τον κάνει να ξεχαστεί προσωρινά, το παρελθόν όμως που τον στοιχειώνει θα τον κάνει να επιστρέψει στα λάθη του

Μια υπερβολική ταινία όπως και η ίδια η ζωή. Αληθινή!

παρελθόντος. Όλα αυτά στη σύγχρονη Αθήνα, μια πόλη που το φως της είναι ικανό να ξεγυμνώσει τους ήρωές της

και να ξεπεράσει οποιαδήποτε καταστροφή της αφού ξαναγεννηθεί από τις στάχτες της... Ο Πάνος Κούτρας πάντα με την ειρωνεία αλλά και την αγάπη του για τους ανθρώπους του, μας δίνει μια ταινία που ξεκινώντας από τη δομή της σαπουνόπερας, την αποσυνθέτει για να φτιάξει ένα μοναδικό δράμα χαρακτήρων.

B.P.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Τσίνο Μαρκετάκη, 23:00

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Από το δράμα στη κωμωδία

Πάνος Χ. Κούτρας, σκηνοθέτης της ταινίας

Ο κόσμος της ταινίας είναι η δική σας οπτική στη ζωή, ή απλά εξυπηρετεί το συγκεκριμένο θέμα;

Μία ταινία, πάντα παρουσιάζει έναν κόσμο μέσα στον οποίο διαδραματίζεται μια ιστορία. Αυτός ο κόσμος πολλές φορές είναι αυτόματα αναγνωρίσιμος, μια κοινή πραγματικότητα, άλλες φορές όχι. Πάντα όμως είναι ένας κόσμος φτιαγμένος από αντικείμενα, ιδέες, και χαρακτήρες επινοημένους. Είναι μία πραγματικότητα τεχνητή. Πολλές φορές και για πολλούς ανθρώπους, όπως και για μένα, αυτό συμβαίνει και στην αληθινή ζωή.

Οι ηθοποιοί σας παίζουν ο καθένας με διαφορετικό τρόπο, άλλοτε ηδελγημένα υπερβολικό, άλλοτε τελείως φυσικό.

Οι ηθοποιοί έπαιξαν ο καθένας με τον τρόπο που αποφασίσαμε. Η λέξη "φυσικό" μου προκαλεί μεγάλη καχυποψία. Στην αληθινή ζωή μου είναι δύσκολο να χαρακτηρίσω κάποιον "φυσικό". Δεν ξέρω τι σημαίνει. Πιστευτό ίσως; Γνώριμο; Κοινό; Δεν υπάρχει τίποτα πιο φυσικό από την υπερβολή. Το μόνο που με φοβίζει είναι αυτοί που αρνούνται το διαφορετικό!

Πώς θα χαρακτηρίζατε εσείς το είδος της ταινίας για να την προτείνετε σε ένα θεατή της;

Σαν μία πληροφόρηση χωρίς ιδιαίτερη σημασία, ανάλογη με αυτές που αναγράφονται στην ταυτότητα μας, θα τη χαρακτηρίζα "Δράμα".

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρητάς

ΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Μη φεύγεις

του Αλέξανδρου Πανταζούδη

Φοιτητικές εστίες Θεσσαλονίκης. Ο Γιώργος περνά την τελευταία του βραδιά εκεί. Έχοντας κερδίσει μια υποτροφία για τη σχολή καλών τεχνών στη Νέα Υόρκη, ετοιμάζεται να ταξιδέψει σε λίγες ώρες. Στο μεταξύ οι φίλοι του ετοιμάζουν ένα πάρτι για να τον αποχαιρετήσουν. Τα πράγματα όμως δεν είναι πάντα απλά. Ο Γιώργος λαμβάνει απαντωτά μηνύματα με κούριερ: "Μη φεύγεις, σε χρειαζόμαστε". Τίποτε άλλο. Ένας συναισθηματικός εκβιασμός που βάζει το Γιώργο σε δίλημμα. Η τελευταία του βραδιά αποδεικνύεται πολύ πιο έντονη απ' ό,τι είχε φανταστεί. Στο μεταξύ κατά τη διάρκεια του πάρτι οι φίλοι του φαίνεται να διασκεδάζουν. Ο καθένας τους όμως έχει τη δική του ιστορία, κουβαλάει το δικό του φορτίο, μεγαλύτερο ή μικρότερο. Ο καθένας έχει κάτι μαύρο που τον στοιχειώνει. Πόσο εύκολο είναι να αφήσεις πίσω το μαύρο σου; Κατά πόσο έχεις τη δύναμη να κυνηγάς το λευκό της ζωής σου; Πάντα τελικά συνυπάρχουν και τα δύο. Γι' αυτό και η ζωή θα είναι πάντα γκρί... Ο σκηνοθέτης Αλέξανδρος Πανταζούδης, μόλις 25 χρονών παρουσιάζει μια "below the budget" ταινία, φτιαγμένη από νέους ανθρώπους στη Θεσσαλονίκη και αποδεικνύει ότι αν και μοιάζει αδύνατο, είναι τελικά εφικτό.

Τελικά, αν και η ζωή είναι γκρι, σημασία έχει να κυνηγάς πάντα το λευκό της ζωής σου...

B.P.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 17:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ξεκινώντας σαν μια τρέλα

Αλέξανδρος Πανταζούδης, σκηνοθέτης της ταινίας

Πως ξεκίνησε η δημιουργία της ταινίας και με δεδομένο ότι δεν υπήρχε εξασφαλισμένη χρηματοδότηση;

Πριν από αυτήν την ταινία γύρισα δύο άλλες μικρού μήκους σε DV. Βλέποντας τις δυνατότητες που σου παρέχει το ψηφιακό βίντεο και γνωρίζοντας την παρέα αυτή των παιδιών που ήταν πρόθυμα να δουλέψουν χωρίς χρήματα, είπα να το τολμήσουμε. Ξεκίνησε σαν μια τρέλα, ξεκίνησε τελείως παρορμητικά με το στόχο να κάνουμε μια ταινία. Θέλαμε να κάνουμε μια ταινία που να αφορά νέους 20 και κάτι και να είναι φτιαγμένη από νέους 20 και κάτι. Μιας λοιπόν το να σπουδάσεις κινηματογράφο στην Ελλάδα είναι αδύνατο, ο καλύτερος τρόπος για να σπουδάσεις σινεμά εφόσον δεν υπάρχει παιδεία, είναι να ασχοληθούμε από μόνοι μας.

Το σενάριο ήταν εξ αρχής δομημένο ή διαμορφώθηκε και από τις συζητήσεις με τους ηθοποιούς;

Υπήρχε η ιδέα να γυριστεί μια ταινία μέσα στις εστίες γιατί είναι ένας χώρος στον οποίο συγκεντρώνονται σε μικρά δωματίκια-κλουβιά παιδιά από διαφορετικά μέρη της Ελλάδας, άρα διαφορετικοί χαρακτήρες, άρα κάθε δωμάτιο κρύβει και μια διαφορετική ιστορία. Και θα ήταν ενδιαφέρον οι ιστορίες αυτές να εμπλακούν μεταξύ τους. Η ταινία αυτή γυρίστηκε με το σκεπτικό ότι θα γυριστεί όλη στον ίδιο χώρο, έτσι ώστε να εξοικονομήσουμε και χρήματα. Δε βάλουμε δηλαδή αυτοκίνητα να πηδάνε το ένα το άλλο ή συγκρούσεις και ανατινάξεις, βάλουμε κάτι πολύ απλό. Όταν γράφτηκε το σενάριο τελικά δε φανταζόμασταν καν ότι θα την πάρει ο Alpha να την βγάλει στις αίθουσες ή ότι θα βρισκαμε το Λάκη Λαζόπουλο να μας βοηθήσει. Μετά τη συγγραφή του σεναρίου κά-

ναμε πάνω από 8 μήνες πρόβες, γιατί ήμασταν απαίδευτοι, άρα έπρεπε να τριφτούμε λίγο παραπάνω. Μετά κάναμε τα γυρίσματα το καλοκαίρι του 2003 που κράτησαν δυόμισι εβδομάδες. Το σενάριο άλλαξε πολύ στις πρόβες μέσα από την προσπάθειά μας να κάνουμε το λόγο όσο πιο φυσικό γίνεται. Αυτό βοήθησε πολύ.

Δεν ήθελα να εγκλωβίσω τους ηθοποιούς μου, ήθελα να έχουν όσο το δυνατόν πιο μεγάλη φυσικότητα στην ερμηνεία.

Με τους ηθοποιούς υπήρχε γνωριμία από πριν;

Η γνωριμία έγινε με αφορμή την ταινία, κάναμε ουσιαστικά casting και οι ηθοποιοί ξέρανε από πριν ότι δε θα πληρωθούν, ίσα ίσα που θα βάζανε και οι ίδιοι κάποια χρήματα. Όταν επιλέχθηκαν ήταν ακόμα φοιτητές και για μένα αυτή τη στιγμή είναι οι καλύτεροι ηθοποιοί που έχουνε βγει από δραματικές σχολές.

Υπήρξαν δυσκολίες κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων;

Οι δυσκολίες ήταν τεράστιες. Πολύ κλάμα, πολύ ένταση, δουλεύαμε 20ωρα και ειδικά στα γυρίσματα που ήταν κάτι πρωτόγνωρο για όλους μας και έπρεπε να ξεπεράσουμε τους εαυτούς μας μιας και δεν είχαμε ανάλογη εμπειρία. Ήταν πολύ δύσκολο να γίνει αυτή η ταινία. Κόστισε μόλις 2500€ τα οποία μάλιστα δεν τα είχαμε μέχρι τρεις μέρες πριν να ξεκινήσουν τα γυρίσματα. Εγώ παράτησα τη δουλειά μου, εγκατέλειψα τους ιδίους μου τους φίλους τουλάχιστον για 3-4 μήνες, χωρίς να ξέρουμε αν θα ξαναβρούμε δουλειά, αν θα ασχοληθούμε μ' αυτό. Υπήρξε όμως απίστευτη ανακούφιση και ικανοποίηση όταν τελείωσε γιατί ακριβώς καταφέραμε να κάνουμε αυτό που είχαμε ονειρευτεί.

Κωνσταντίνος Ασπιώτης, ηθοποιός

[...] Με τον Αλέξη δε γνωριζόμασταν, ήρθαμε σε επαφή μέσω της Ελένης της Χατζηαυξέντη που είχε πάρει ήδη ρόλο στην ταινία. Ζητούσε ένα παιδί για το ρόλο του Σάκη και η Ελένη μου πρότεινε να πάω στην οντισιόν. Τελικά με επέλεξε κι έτσι γνωριστήκαμε. Με τους υπόλοιπους ηθοποιούς γνωριζόμασταν γιατί ήμασταν όλοι φοιτητές στη δραματική σχολή του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος.

[...] Κάτι που μας επισήμανε και ο Αλέξανδρος στην αρχή ήταν ότι ήθελε να δώσει βάση στους χαρακτήρες και αυτό έγινε και με προσωπική δουλειά του καθενός, αλλά και σε συλλογικό επίπεδο. Οι πρόβες των πολλών μηνών πριν ξεκινήσουν τα γυρίσματα ήταν μια δουλειά κατά την οποία χτίσαμε τουβλάκι τουβλάκι το χαρακτήρα του κάθε ήρωα. Ο Αλέξης κι εγώ βρήκαμε πράγματα για το παρελθόν του Σάκη, τα οποία τον έχουν φέρει στη στιγμή που τον πετυχαίνουμε στην ταινία, τα κουβαλάει όλα αυτά τα πράγματα που έχει ζήσει στο παρελθόν. Ο Αλέξης ήταν ανοιχτός στο να ακούσει τις προτάσεις μας και προτάσεις υπήρχαν και από μένα πάνω στο σενάριο, στον τρόπο με τον οποίο μπορούσαν να ειπωθούν κάποιες ατάκες. Από κει και πέρα σε κάθε πρόβα ανακαλύπταμε διαφορετικά πράγματα για την ίδια ατάκα που μπορεί να λέγαμε. Έτσι φτάσαμε τους δύο τελευταίους μήνες των προβών να υπάρχει ένα δεδομένο και να δουλεύουμε πάνω σ' αυτό έτσι ώστε να βγει δυνατό.

[...] Στις πρόβες υπήρχαν κάποιες φορές που ο Αλέξης μας τράβηξε με την κάμερα έτσι ώστε να δούμε και να διορθώσουμε πράγματα, να μας βοηθήσει δηλαδή στο χειρισμό των εκφραστικών μας μέσων. Στην αρχή για παράδειγμα όταν έλεγα κάποιες ατάκες έδινά έμφαση σηκώνοντας τα φρύδια. Αυτό έπρεπε να κοπεί γιατί σε κοντινά πλάνα είναι εξαιρετικά εκνευριστικό και κουραστικό. Ανακάλυψα ότι είναι τελείως διαφορετική διαδικασία αυτή που ακολουθείται στο θέατρο απ' ό,τι στο σινεμά. Έπρεπε να βάλω στο μυαλό μου ότι δεν είναι θέατρο, ότι δεν πρέπει να προβάλλεις κάποια πράγματα παραπάνω όπως γίνεται στο θέατρο. Όπως λέει ο δάσκαλός μου ο κύριος Ανδρέας Βουτσινάς στον κινηματογράφο αφήνεις την κάμερα να σου κλέψει τη στιγμή.

[...] Η πρώτη φορά που είδα την ταινία ολοκληρωμένη, ήταν μια τραυματική εμπειρία. Έπρεπε να τη δω δυο τρεις φορές για να καταλάβω τι γίνεται, για να ξεφύγω από την κριτική της κάθε σκηνής και το πώς θα μπορούσα να την είχα κάνει. Μετά την τρίτη φορά έμεινα ικανοποιημένος, ξέφυγα από το να βλέπω τον εαυτό μου, είδα την ταινία και το ρόλο μου μέσα σε αυτήν.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Τεστιστερόνη

του Γιώργου Πανουσόπουλου

Ο Πέτρος υπηρετεί στο ναυτικό και μόλις έχει πάρει την πρώτη του άδεια. Στόχος του είναι να πάει για μια μέρα στο νησί του προκειμένου να πάρει έναν παλιό σκαρβαίο του παππού του και μετά να φύγει με το αυτοκίνητο για μια εκδρομή με ένα φίλο του και κάποιες κοπέλες. Είναι χειμώνας και η εκδρομή αυτή που σχεδιάζει είναι η μοναδική του ανακούφιση μετά τους τόσους μήνες κλεισμένος χωρίς γυναίκα. Τα πράγματα όμως δε γίνονται όπως τα σχεδιάζει. Ο σκαρβαίος θέλει επισκευή, ο καιρός καλάει, τα πλοία σταματούν τον απόπλου και ο Πέτρος βρίσκεται αποκλεισμένος στο νησί. Αποκλεισμένος όμως με πολλές γυναίκες οι ο-

βρίσκεται αναγκασμένος να προσπαθεί να γλιτώσει από τα νύχια των γυναικών που τον κυνηγάνε.

B.P.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 17:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ανάμεσα σε τόσες γυναίκες...

Γιώργος Πανουσόπουλος, σκηνοθέτης της ταινίας

Μιλήστε μου λίγο για τη συνεργασία με τις γυναίκες ηθοποιούς σας, οι οποίες και πολλές είναι και καλούνται να ερμηνεύσουν ιδιαίτερους ρόλους. Πρέπει να αναφέρω ότι στο σενάριο καθένας χαρακτήρας γράφτηκε ξανά και προσαρμόστηκε πάνω σε κάθε ηθοποιό και στη διάρκεια των γυρισμάτων αυτό το πράγμα προχώρησε τόσο πολύ που τελικά οι γυναίκες ηθοποιοί μου πήραν την ταινία από τα χέρια. Αφέθηκα στις δικές τους προσωπικότητες, στις δικές τους προτάσεις. Τους παρέδωσα τα ηνία. Οι γυναίκες πήραν μεγάλη πρωτοβουλία. Κι αυτό για μένα ήταν ευχάριστο.

Υπήρξε από μέρους τους καθόλου φόβος για τους ρόλους κάποιιοι από τους οποίους κρύβουν μια πρόκληση ή μια ιδιαιτερότητα;

Φοβήθηκαν μήπως είναι καρικατούρες. Και γι' αυτό, επειδή είναι καρικατούρες, έπρεπε να ξεφύγουν από τα δεδομένα του εαυτού τους για να γίνουν εξωπραγματικές όπως είναι οι ρόλοι τους. Αν και εγώ τελικά νομίζω ότι καμία δεν είναι καρικατούρα. Ακόμα και οι καρικατούρες παίζουν αληθινά.

Πείτε μας λίγο και για τον Δημήτρη Λιακόπουλο, τον πρωταγωνιστή και σχεδόν μοναδικό άντρα της ταινίας. Πώς τον επλεξάτε;

Ο Δημήτρης είναι εραστήχνης ηθοποιός, σπουδάζει σκηνοθεσία και ήταν μια ευχάρι-

στη έκπληξη και για μένα και για όλη την παραγωγή. Δεν τα έχασε ποτέ, δεν κομπλάρισε ποτέ. Ο ήρωας έπρεπε να έχει μια αθωότητα και δε βρήκα κανέναν ηθοποιό με αθωότητα. Αυτό είναι και λίγο καρφί για τους νέους ηθοποιούς, να προσέχουνε. Χάνουνε την αθωότητά τους με το που γίνονται ή δηλώνουν ηθοποιοί. Με το που γίνονται ηθοποιοί το γράφει στο κούτελό τους και δε μ' αρέσει αυτό. Δεν μπορούσα λοιπόν να βρω ένα αυθεντικό παιδί στα 20 του χρόνια, οι 20ρηδες ηθοποιοί είναι ψεύτες.

Το ύφος της ταινίας ρέπει περισσότερο προς την κωμωδία. Είναι αυτός πιστεύετε ο ενδεδειγμένος τρόπος για να μιλήσει κανείς στη σημερινή εποχή σεξουαλικής σύγχυσης για τις ερωτικές σχέσεις;

Τα σοβαρά θέματα μπορεί κανείς να τα αποδώσει και με ελαφρύ τρόπο. Για τις σχέσεις έχουν γίνει πάρα πολλά δράματα, κωμωδίες παρωδίες τα πάντα. Δεν υποβιβάζονται οι σχέσεις μέσα από την κωμωδία. Μπορούμε και να φιλοσοφήσουμε με μια κωμωδία, δε χρειάζεται να το κάνουμε με σοβαροφάνεια.

Πιστεύετε ότι οι άντρες σήμερα φοβούνται καθόλου τις γυναίκες ή δεν έχει αλλάξει τίποτα στην αιώνια μάχη

των φύλων και ο άντρας παραμένει ο κλασσικός κυνηγός;

Πιστεύω ότι οι νέοι άντρες φοβούνται λίγο. Είναι η κοινωνία και οι σύγχρονες σχέσεις που έχουν φέρει αυτήν την αλλαγή. Πιστεύω ότι οι νέοι άντρες δεν έχουν πολλή εμπιστοσύνη στον εαυτό τους. Αυτό ίσως συμβαίνει γιατί τα κορίτσια αλλάξαν. Άμα αλλάζουν τα κορίτσια αλλάζουμε και μεις. Μας αλλάξαν τα κορίτσια μας.

Τα γυρίσματα γίνανε όλα στη Νάξο. Αντιμετωπίσατε κάποιες δυσκολίες λόγω του γεγονότος αυτού;

Πρέπει να αναφέρω ότι ήμασταν όλοι μαζί συνεχώς κάτι που μας διευκόλυνε πολύ. Υπήρχε συνεργασία με τους τεχνικούς, το συνεργείο, τους ηθοποιούς επί 24ωρου βάσεως. Αυτό ήταν καλό. Το δεύτερο καλό ήταν ότι οι Ναξιώτες μας βοήθησαν πάρα πολύ και κυρίως οι Ναξιώτισσες που εμφανίζονται και στην ταινία. Το τρίτο ήταν ότι είχε πάρα πολύ καλό φαί. Κάτι ιδιαίτερα απρόοπτο δεν υπήρξε πέρα από το γεγονός ότι κάποια στιγμή τραυματίστηκε ο πρωταγωνιστής πέφτοντας από το μηχανάκι. Κι επειδή εμφανίζεται σε όλες τις σκηνές αναγκαστικά καθυστερήσαμε λίγο μέχρι να γίνει καλά.

Αύγουστος Κορτώ, σεναριογράφος

[...] Η πρώτη ιδέα προέκυψε από μία διχογνωμία μου με τον Πανουσόπουλο. Με ρώτησε δηλαδή, κατά πόσον αν όλες οι γυναίκες του κόσμου μας ήταν διαθέσιμες, αυτό θα συνιστούσε εκπλήρωση ονείρου. Κι εγώ του απήντησα πως κατά την γνώμη μου θα ήταν μάλλον εφιαλτικό. Σ' αυτή τη διαλεκτική βρίσκεται ο σπόρος.

[...] Το σενάριο είναι πιο τεμπέλικη δουλειά από το βιβλίο, καθώς δεν χρειάζεται να φτάσεις το μαχαίρι στο κόκκαλο, να εξετάσεις τα πράγματα σε ιδιαίτερο βάθος. Έχεις την εικόνα. Όμως εκεί είναι η μόνη δυσκολία: Η εικόνα στοιχίζει λιπατά, πολλά λεπτά. Και για να φτιαχτεί, πρέπει να δουλέψουν εξακόσιοι νοματαίοι, που ο καθένας πιστεύει ακράδαντα τη μ... του. Αυτό ήταν το μόνο που με ζόρισε – το πλήθος των σχετικών ή ασχέτων που θα έπρεπε να λάβω υπ' όψιν κατά την διάπλαση του οράματός μου, πράγμα αδιανόητο όταν κανείς (ιδίως στην Ελλάδα) γράφει βιβλία.

[...] Ο Πέτρος κι εγώ μοιραζόμαστε μόνον το όνομα. Αλλοίμονο, ουδέποτε υπήρξα αθώς σαν τον Πέτρο της ταινίας. Ταύτισή μας δεν υπάρχει πουθενά. Γι' αυτό κανείς δεν πρόκειται να τραγουδήσει στην δική μου κηδεία...

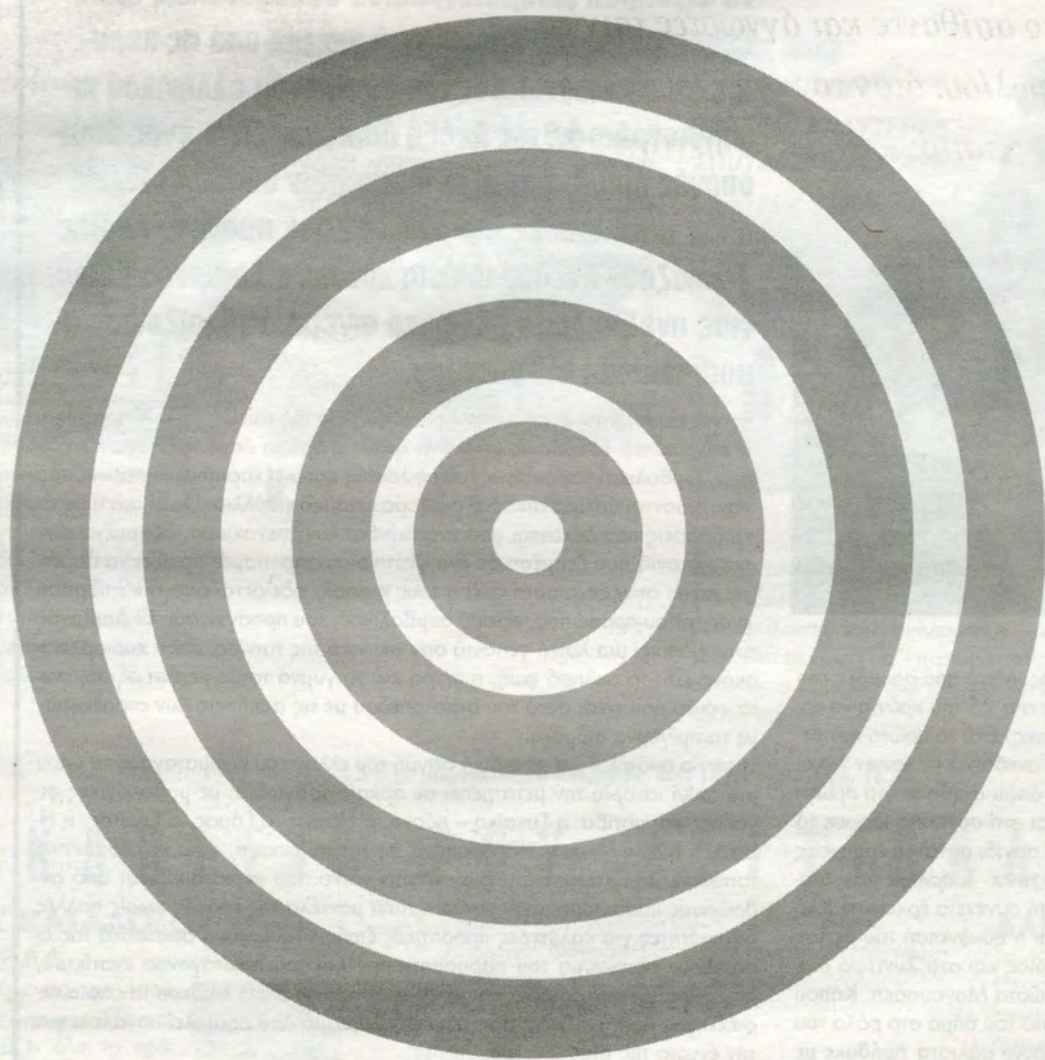
[...] Ο Πανουσόπουλος είναι συγγενής, καλλιτεχνικά και πνευματικά, με τον Μπουνιουέλ. Συνεπώς η δουλειά μαζί του για ένα σενάριο, από την πείρα μου, συνίσταται στο να 'πάνεις' τις ιδέες του, να τους δίνεις δομή, και να του τις ξαναπαρουσιάζεις, πολύ συχνά ολότελα αλλαγμένες, δεμένες μεταξύ τους. Εμένα δε το θράσος μου έφτασε λίγο παραπέρα απ' του Ζαν- Κλώντ Καριέρ, αφού στο σύνολό του το σενάριο αποτελεί συρραφή δικών μου επινοήσεων – την ιδεολογική γονιμοποίηση που προηγήθηκε, όμως, την οφείλω στον Πανουσόπουλο.

Συνεντεύξεις: Βαγγέλης Ρητάς

Guest List

- Elias KONSTANTAKOPOULOS, Cinematographer
- Maria EFSTATHIADI, Scriptwriter
- MARCO GASTINE, Film Director
- Kostas KALOKERINOS, Actor
- Yorgos MOUZAKITIS, Producer
- Ekavi DOUMA, Actress
- Yorgos KARAMIHOS, Actor
- Yannis MAVROGENIS, Film Director
- Vassilis MAZOMENOS, Film Director
- Despina MOUZAKI, Producer
- Tina PISCHITZI
- Gerasimos SKIADARESIS, Actor
- Manos ZACHARIAS, European Programs
- Vlaslis STATHOULIAS, Producer
- Nikos KAVOUKIDIS, Cinematographer
- Dimitris MAKRIIS, Film Director
- Daniela MORETTI, Producer
- Dimitris GEORGIU, Sound
- Stergios NIZIRIS, Film Director
- Konstantinos KORONIDIS, Scriptwriter
- Beti VALASI, Actress
- Antonis VLISIDIS, Actor
- Spiros PAPATRIANTAFILLOU, Cinematographer
- Nikos BOUGIOUKOS, Sound Engineer
- Yannis HALKIADAKIS, Film Editor
- Costas HARALAMBOUS, Film Director
- George PITSAKIS, Cinematographer
- Milana YIOUSOUPOVA, Actress
- Irini VOUYUKALOU, Producer
- Andonis KOKKINOS, Film Director
- Nikos GRAMMATIKOS, Film Director
- Nikos PANAGIOTOPOULOS, Scriptwriter
- Anastasios VASILIOU, Producer
- Katerina THOMADAKI (France)
- Maria KLONARIS (France)
- Simos SARKETZIS, Cinematographer
- Despina HATZIDIMITRAKI, Make up Artist
- Alexis DAMIANOS, Film Director
- Iraklis PASHALIDIS, Musician
- Nikos POLITIS, Stage Designer
- Yorgos KOUTOUZIS
- Vangelis MOURIKIS, Actor
- Takis PAPAYANNIDIS, Film Director
- Irini VAHLIOTI, Film Director
- Markella PAPPA, Actress
- Sofia KATSAROU, Make up Artist
- Dimitris MIMIKOS, Producer
- Yorgos KALAMANTIS, Cinema Department
- Fotos LABRINOS, Director
- Panos KRANIDIOTIS, Actor
- Savvas PASHALIDIS, Stage Designer
- Loukia MINETOU, Costumes
- Vagellis PAPADAKIS, Scriptwriter
- Yannis ALEXOPOULOS
- Panagiotis FASOULAS
- Takis MENDRAKOS
- Serafim FINTANIDIS, Chief Editor
- Yorgos MAVROPSARIDIS, Film Editor
- Yiannis PAMOUKIS, Make Up
- Leonidas VARDAROS, Actor
- Aglaia ZOIOPOULOU, Stage Designer
- Takis DIMITRAKOPOULOS, Composer
- Kiki MILIOU, Stage Designer
- Dimitris LIOLIOS, Actor
- Dimitris XANTHOPOULOS, Actor
- Giorgos MIKROGIANNAKIS, Sound Engineer
- Giorgos GERONTIDAKIS, Actor
- Yorgos LAZARIDIS, Actor
- Danai SKIADI, Actress
- Lea KOUSI, Stage Designer
- Efrilli SEPETADELI
- Korina SAMOURKASIDI
- Katerina TSIOLI
- Tamilla KOULIEVA, Actress
- Niki PALIKARAKI, Actress
- Sotiris DAOUITIS, Musician
- Michalis DELTA, Musician
- Eleni TZORTZI, Actress

είμαστε ελληνοκεντρικοί!

Το «κέντρο» στηρίζει την ελληνική ταινία

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269

e-mail: info@gfc.gr www.gfc.gr

“Ένας από τους στόχους που έχω είναι να ξεκινήσω από ένα κινηματογραφικό είδος, στην συνέχεια όμως να γυρίσω μια «καθαρή» ταινία, η οποία να μην ανήκει σε κάποιο κινηματογραφικό είδος”

Kiyoshi Kurosawa

Η ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ

Όταν ξεκινώ να κάνω μια ταινία προσπαθώ να φανταστώ μια πολύ ευθεία, απλή και βασική σύγκρουση. Είναι ένας πολύ αποτελεσματικός τρόπος για να αφηγηθείς μια ιστορία. Μετά αρχίζω να τη μελετώ, να τη σταθμίζω και να τη σκέφτομαι. Και όσο περισσότερο τη σκέφτομαι τόσο περισσότερο συνειδητοποιώ ότι δεν είναι τόσο απλή τελικά, και όσο περισσότερο περιπλοκή γίνεται τόσο συνειδητοποιώ ότι σίγουρα δεν μπορεί να βγει ένα απλό συμπέρασμα. Το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να τελειώσω την ταινία, ανεξάρτητα αν καταλήγω στην απουσία συμπεράσματος. Αυτό ίσως αφήσει μια πολύ διφορούμενη αίσθηση, αποτέλεσμα της οποίας είναι ότι πάντοτε πρέπει να ωριμάσω ως πρόσωπο και πρέπει να μάθω. Αυτή είναι η προσέγγισή μου στην σκηνοθεσία.

ΤΑ ΠΛΑΝΑ

[...] Δεν είναι ότι ποτέ δεν χρησιμοποιώ ένα κοντινό πλάνο. Από καιρό σε καιρό, όταν θέλω να δώσω έμφαση σε μια παροδική ψυχολογική στιγμή που ξεδιπλώνεται στο πρόσωπο του ηθοποιού, θα καταφύγω σ' αυτό. Όμως μόνο αυτό θα σου πει. Δεν μπορεί να σου πει πού συμβαίνει ή πώς εξελίσσεται το γεγονός. Το κοντινό πλάνο είναι μια εξαιρετικά περιορισμένη προσέγγιση στην μετάδοση των πληροφοριών. Νομίζω ότι είναι σημαντικό στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση, όχι μόνο να ειπωθεί η ιστορία, αλλά οι θεατές να είναι αυτόπτες μάρτυρες στα πραγματικά γεγονότα που διαδραματίζονται. Έτσι προσπαθώ να έχω την εξής προσέγγιση: «Όταν τα γεγονότα εξελίσσονται μπροστά μου, θα περιόριζα το πεδίο της όρασης μου μόνο σ' αυτά που συμβαίνουν μπροστά στο πρόσωπο μου;» Δεν νομίζω. Θα προσπαθούσα να έχω πάντα όσο το δυνατόν περισσότερο χώρο από την σκηνή, και είναι γι' αυτό που προτιμώ τα μεσαία πλάνα.

Ο ΗΧΟΣ

[...] Στις ταινίες μου δεν μ' αρέσει να χρησιμοποιώ τον ήχο για να επεξεργαστώ την ιστορία. Η ιστορία είναι ιστορία και ο ήχος λειτουργεί σ' ένα λίγο διαφορετικό επίπεδο. Η ταινία για μένα βρίσκεται κάπου μεταξύ πραγματικότητας και μυθοπλασίας και θεωρώ τον ήχο ως κάτι που καθορίζει τον κόσμο που έχω δημιουργήσει σ' αυτή την ταινία. Ο ήχος καθορίζει αυτό το μέρος που δεν είναι ούτε μυθοπλασία ούτε πραγματικότητα, αλλά στο ενδιάμεσο.

Νομίζω ότι όταν αφηγείσαι την ιστορία με οπτικό τρόπο, μέσα από εικόνες, αντανάκλας τους χαρακτήρες και αυτοί μπορεί να είναι μόνο αυτό που είναι στη πραγματικότητα: διοδίστατοι. Όμως ο ήχος κατά κάποιο τρόπο δίνει μια τριτοδιάστατη αίσθηση του κόσμου.

ΤΟ ΤΟΚΙΟ

[...] Έχω την τάση να κάνω τις ταινίες μέσα και γύρω από το Τόκιο. Ένα από τα πιο θλιβερά που συμβαίνουν στην Ιαπωνία, ειδικά γύρω από το Τόκιο, είναι ότι μόλις κάτι γίνει λίγο παλιό, καταστρέφεται και δημιουργείται στη θέση του κάτι νέο. Όποτε βρίσκω ένα μέρος που είναι ερείπια ή καταρρέει γνωρίζω ότι αυτό δεν θα κρατήσει για πολύ. Ξέρω ότι θα γίνει πολύ γρήγορα κάτι καινούριο. Ακόμα και αν η τοποθεσία έχει ή ίσως δεν έχει κάποια σχέση με το θέμα, θα κινηματογραφήσω εκεί για να κάνω μια καταγραφή αυτού του υπέροχου ερειπωμένου χώρου.

Η ΨΗΦΙΑΚΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Το διαφορετικό που υπάρχει με την ψηφιακή κάμερα είναι ότι μπορείς να κινηματογραφήσεις στο σκοτάδι, χωρίς φώτα. Κανονικά υποδύεται αυτός που βρίσκεται κάτω από το φως του προβολέα, και το υπόλοιπο συνεργείο είναι στο σκοτάδι. Έτσι οι ηθοποιοί, όταν είναι στο φως, αισθάνονται ότι πρέπει να υποδυθούν.

Όπως είπα, με την ψηφιακή κάμερα δεν χρειαζόμαστε καθόλου φώτα, έτσι όταν, για παράδειγμα, κινηματογραφούμε σ' ένα δωμάτιο φαίνεται

σαν να κινηματογραφούμε την ιδιωτική ζωή ενός ηθοποιού και αυτός/ή δεν υποδύεται. Το συνεργείο επίσης δεν αισθάνεται να διαχωρίζεται από την κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο ηθοποιός: κατά τη διάρκεια του γυρίσματος οι ηθοποιοί και το συνεργείο αισθάνονται ότι εργάζονται μαζί, σ' ένα χώρο. Δεν υπάρχει κανένας διαχωρισμός ανάμεσα σ' όσους είναι μπροστά από την κάμερα και σ' όσους είναι πίσω.

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

[...] Πιστεύω ότι η απάντηση στο ερώτημα «Τι είναι σινεμά;» δίνεται από τους θεατές. Για παράδειγμα, κάνω ταινίες αλλά επίσης παρακολουθώ ταινίες. Το να παρακολουθείς ταινίες έχει σχέση με το να κάνεις ταινίες. Αν δεν παρακολουθούσα ταινίες τότε δεν θα έκανα. Φυσικά η πρώτη-πρώτη ταινία που έγινε ποτέ, έγινε από ένα πρόσωπο που ποτέ πριν δεν είχε δει ταινία. Όμως αυτός που έχει δει ταινίες και έχει επηρεαστεί έντονα από αυτές, ορισμένες φορές θα προχωρήσει και στο να κάνει ταινίες. Αυτή η σχέση επιρροής είναι πολύ ουσιαστική. Το πρωταρχικό είναι να παρακολουθείς ταινίες.

Μια ενδιαφέρουσα ερώτηση: «Μια ταινία γεννιέται αριστούργημα ή «πατάτα»;» ή «Η ταυτότητα μιας ταινίας δημιουργείται όταν την βλέπει το κοινό;» Νομίζω ότι πιθανώς συμβαίνει το τελευταίο, όμως δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα. Η ερώτηση αξίζει περισσότερης σκέψης. Είναι πιθανόν ορισμένες ταινίες να γεννιούνται αριστουργήματα. Ίσως. Αυτές θα πρέπει να είναι οι εξαιρεσίες. Δύσκολο να πεις ποιες ταινίες είναι αυτές. Ίσως για παράδειγμα το *Sortie des Usines Lumiere* του Luis Lumiere, η πρώτη ταινία που έγινε ποτέ. Είναι διαρκείας μόνο ενός λεπτού, όμως αν την δεις ακόμα και τώρα θα αντιληφθείς ότι είναι ένα αδιαμφισβήτητο αριστούργημα. Το γεγονός ότι η ιστορία του κινηματογράφου άρχισε με τέτοιο θαυμαστό αριστούργημα με φέρνει αντιμέτωπο με την μυστική φύση του κινηματογράφου.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΣΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΕΣ

Σήμερα εικόνες και ήχοι μπορούν να εύκολα καταγράφουν και ταυτόχρονα. Αυτό κάνει τους ανθρώπους να ξεχνούν την σημαντικότητα των εικόνων -και γι' αυτό θα πρέπει να είσαστε προσεκτικοί. Δεν υπάρχει πρόβλημα να χρησιμοποιήσει κάποιος για προσωπική χρήση μια ψηφιακή κάμερα. Όμως αν κάποιος σκέφτεται να κάνει καριέρα στην κινηματογραφική βιομηχανία, θα πρότεινα να βιντεοσκοπεί εικόνες χωρίς να καταγραφεί τον ήχο σ' αυτές.

[...] Είναι εύκολο να βιντεοσκοπείς ότι θέλεις, έτσι χρησιμοποίησε αυτό το πλεονέκτημα: Βγες έξω και βιντεοσκοπήσε πολύ. Μετά γυρνά πίσω, δες τα και κατάλαβε πόσο βαρετά είναι όλα αυτά. Έτσι θα έπρεπε να ξεκινήσεις. Όσο πιο βαρετά είναι, τόσο καλύτερη αρχή θα κάνεις. Αν παρ' ελπίδα τα δεις και σκεφθείς «είναι αρκετά καλά», λυπάμαι που το λέω, αλλά δεν θα καταφέρεις τίποτε σ' αυτόν τον τομέα.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΜΗΔΕΝ

[...] Γνωρίζω ότι αυτό δεν είναι δυνατό στην πραγματικότητα, όμως στα όνειρα μου μ' αρέσει να διαλογίζομαι πάνω στις δυνατότητες να μειώσουμε τα πάντα στο μηδέν και να ξεκινήσουμε τον κόσμο από την αρχή. Σε αρκετές ταινίες μου βλέπεις τις πόλεις κατεστραμμένες και υπόνοιες ότι ίσως το τέλος του πολιτισμού είναι κοντά. Πολλοί ερμηνεύουν αυτές τις εικόνες και ιδέες, ως αρνητικές και χωρίς ελπίδα, όμως εγώ στην πραγματικότητα τις βλέπω ως το αντίθετο: ως μια εκκίνηση από το τίποτα, ως μια αφετηρία ελπίδας.

(αποσπάσματα από δηλώσεις και συνεντεύξεις του σκηνοθέτη στα περιοδικά, εφημερίδες και ηλεκτρονικές τοποθεσίες: *Filmmaker Magazine* (Summer 2000), *www.midnighteye.com* (20-3-2001 & 20-8-2003), *www.projecta.net/kurosawa.html*, *Time Out, New York* (July 26-August 2 2001), *www.greencine.com*, *indieWIRE* (08.01.01), *The Japan Times* (Jan. 15, 2003), *Village Voice*, (July 25 - 31, 2001). Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΤΑΙΝΙΕΣ

Seance / Korei (Ιαπωνία, 2000)

Ο Κότζι είναι ηκολήπτης που εργάζεται στο τμήμα ηχητικών εφε ενός στούντιο. Η γυναίκα του Τζούνκο είναι ένα μέντιουμ και συνεργάζεται μ' ένα καθηγητή του πανεπιστημίου που διεξάγει έρευνες για την παραψυχολογία. Ζουν μακριά από την πόλη στην εξοχή και είναι άτεκνοι. Η Τζούνκο είναι αδύναμη να ασκήσει κάποιο επάγγελμα, αφού κάθε προσπάθεια της προσκρούει στην υπερευαίσθησή της: συχνά βλέπει φαντάσματα. Ένα γεγονός διαταράσσει την καθημερινότητά τους: κατά μια ευτυχή (ή μάλλον ατυχή) συγκυρία συμπτώσεων, βρίσκουν κλεισμένη μέσα σ' ένα κιβώτιο στο γκαράζ τους ένα μικρό κορίτσι, θύμα απαγωγής. Η αστυνομία έχει προσεγγίσει την Τζούνκο ζητώντας την βοήθεια της για την ανεύρεση της μικρής. Το ζευγάρι αποφασίζει να εκμεταλλευθεί το κορίτσι, με σκοπό να δημιουργηθεί για την Τζούνκο η φήμη του πετυχημένου μέντιουμ. Όμως κατά τη διάρκεια της αιχμαλωσίας η μικρή θα πεθάνει και το ζευγάρι θα βρεθεί αντιμέτωπο με το φάντασμά της που ζητά λύτρωση...

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, *Cine Σταύρος Τορνές*, 18:00

Kaïro (Ιαπωνία, 2001)

Η Μίτσι και η Τζούνκο ανησυχούν: ο φίλος τους Τακούτσι έχει εξαφανισθεί εδώ και μια εβδομάδα. Όταν η Μίτσι τον επισκέπτεται έρχεται καταρχάς αντιμέτωπη με την παράξενη συμπεριφορά του και γίνεται μάρτυρας της αναπάντεχης αυτοκτονίας του. Ο Κασουσίμα, ένας φοιτητής, στην προσπάθειά του να συνδεθεί στο Internet, βλέπει στην οθόνη του PC του διάφορες παράξενες φωτογραφίες που απεικονίζουν μισοφωτισμένα δωμάτια και τους μοναχικούς ενοίκους τους. Θα ζητήσει την βοήθεια μιας νεαρής κοπέλας, της Χάρουε. Εν τω μεταξύ ο Γιάμπε, ένας φίλος του Τακούτσι, δέχεται μια μυστηριώδη κλήση στο κινητό του και επισκέπτεται το σπίτι του Τακούτσι όπου έρχεται αντιμέτωπος με το φάντασμα του. Σαν αποτέλεσμα αυτής της συνάντησης είναι η αλλαγή της συμπεριφοράς και αργότερα η αυτοκτονία του. Η Χάρουε και ο Κασουσίμα προσπαθώντας να ανακαλύψουν την προέλευση των παράξενων φωτογραφιών και video στο internet, αντιλαμβάνονται στο περιβάλλον τους την ολοένα και συχνότερη παρουσία άυλων μορφών. Την ίδια στιγμή η Μίτσι και η Τζούνκο σιγά-σιγά απομονώνονται καθώς οι φίλοι και οι γνωστοί τους εξαφανίζονται ή αυτοκτονούν...

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, *Cine Σταύρος Τορνές*, 23:00

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

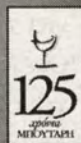
Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελιγμένης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολόκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προάγουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στηρίζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

www.boutari.gr

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

arrow

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

Mythos

ΧΟΡΗΓΟΣ 45^ο

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Αργεντινή 2004: Ο άνεμος της ανανέωσης φυσάει ακόμα

Από το 1999, οπότε εμφανίστηκε στο παγκόσμιο κινηματογραφικό κύκλωμα το *Κόσμος-γερανός* του Pablo Trapero, οι ταινίες του νέου αργεντινού κινηματογράφου δεν έχουν πάψει να ταξιδεύουν στα φεστιβάλ του κόσμου. Στη Θεσσαλονίκη, στο 42ο φεστιβάλ του 2001, είχε δοθεί μια πρώτη, συνολική εικόνα του νέου ρεύματος στον αργεντινό κινηματογράφο. Τη φετινή χρονιά, το φαινόμενο αυτό εκδηλώνεται και πάλι: ξαναεμφανίζονται τα γνωστά ονόματα, καθώς και άλλα, εντελώς νέα.

Τρεις από τους πιο emblematic σκηνοθέτες αυτής της γενιάς προβάλλουν ταινίες τους το 2004: η Lucrecia Martel, ο Lisandro Alonso και ο Pablo Trapero. Η ύπαρξη τριών κινηματογραφιστών αυτού του επιπέδου επιτρέπει να μιλήσουμε για ένα πριν και ένα μετά στον αργεντινό κινηματογράφο, αλλά και, ταυτόχρονα, να παρατηρήσουμε ότι, παρ' όλες τις διαφορές που υπάρχουν ανάμεσα στις ταινίες *Άγιο κορίτσι*, *Περιπλανώμενη οικογένεια* και *Οι νεκροί*, τα κοινά χαρακτηριστικά τους επιτρέπουν να μιλήσουμε για μια αισθητική τάση. Υπάρχει σ' αυτές τις ταινίες μια αφηγηματική αποεξασματικότητα, μια τάση να υπονοείται κάτι παραπάνω από αυτό που αφηγούνται, να ζει η ταινία στους χώρους που αφήνει κενούς η αφήγηση, και όχι μόνο στην ίδια την ιστορία. Αυτή η ελευθερία στον τρόπο αφήγησης συνοδεύεται από μια μεγάλη δύναμη παρατήρησης, συνηθέστερ στο ντοκιμαντέρ απ' ό,τι στη μυθοπλασία. Το αποτέλεσμα είναι ένας κινηματογράφος ο οποίος αντιπνίεται κατά κάποιο τρόπο στους κανόνες που επικρατούν στη σύγχρονη παγκόσμια παραγωγή (κυρίως ακόμα στην Αργεντινή), η οποία ενδιαφέρεται κυρίως για μυθοπλασίες έμπλεες σαφών νοημάτων. Αυτές οι ταινίες, αντίθετα, φαίνονται να

αποφεύγουν κάθε έμφαση: είναι εξαιρετικά ακριβείς στην περιγραφή των αντίστοιχων κόσμων τους και τελείως διαφορετικές. Στο *Άγιο κορίτσι* υπάρχουν επιστρώσεις νοήματος όπου διασταυρώνονται το σεξ, η θρησκεία, η ιατρική· η Περιπλανώμενη οικογένεια φαίνεται, και από τον τίτλο της, σαν μια οικογενειακή road-movie, αλλά αυτή η δομή διαλύεται μέσα σε μια αραιωμένη ατμόσφαιρα με σκόρπιους και διασταυρούμενους διαλόγους που χρησιμεύουν στον Trapero για να δώσει μια βαθιά και συχνά απρόσμενη αίσθηση παραλόγου. Οι νεκροί θεωρήθηκαν ως περιπέτεια ενός σίριαλ-κίλερ, όμως δεν υπάρχει τίποτα στην ταινία που να επιβεβαιώνει αυτή την ερμηνεία. Η ριζοσπαστικότητα του Alonso εκφράζεται περισσότερο στη σιωπή, στην αντιπαράθεση ενός ζοφερού παρελθόντος με την ομορφιά και το μυστήριο της φύσης. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και με τις *Κορίνες* της Ana Poliak, μια ταινία τελείως μινιμαλιστική, χωρίς επαγγελματίες ηθοποιούς, πραγματική όσο και ποιητική. Είναι η τρίτη ταινία της Poliak, η οποία ξεκίνησε πριν από τους συναδέλφους της και, από τη μια ταινία στην

λούνται με την πολιτική και κοινωνική συγκυρία στην Αργεντινή, με ιδιαίτερη έμφαση στην πρόσφατη οικονομική κρίση, όταν οι εικόνες της λαϊκής εξέγερσης και των διαδηλώσεων στους δρόμους διέτρεξαν όλο τον κόσμο και ήδη έγιναν θέμα άλλων ταινιών. Πρόκειται, επίσης, για δύο ταινίες πολύ διαφορετικές μεταξύ τους. Το *Ένας στους δυο* είναι μια από τις ελάχιστες ιστορίες αγάπης που έχει δώσει ο πρόσφατος αργεντινός κινηματογράφος, και τόσο η πρωτοτυπία του έργου του Ταυβε όσο και η ευγένειά του έγκεινται στο γεγονός ότι υιοθέτησε τη σκοπιά των χαρακτήρων για να δει μέσα απ' αυτούς τη σύγκρουση γύρω τους, και όχι το αντίστροφο. Ο Alejo Taube

δεν υποκύπτει στον πειρασμό να κάνει τους ήρωές του απλώς παραδειγματικά θύματα, ιδιαίτερες περιπτώσεις μιας κατάστασης που τους υπερβαίνει, ούτε προϊόντα μιας τριτοκοσμικής φτώχειας προς εξαγωγή. Στην ταινία του, τα πρόσωπα έχουν κάτι δικό τους να πουν από μια προοπτική ξένη από τις επιταγές του πολιτικού ορθού, η οποία φαίνεται να αποδεσμεύεται ακόμα και από την οπτική του ίδιου του σκηνοθέτη. Τόσο οι ανδρώπιοι τύποι όσο και οι χώροι και οι ρυθμοί της ταινίας του Ταυβε έχουν τον αέρα του αυθεντικού, του νεοανακαλυπτόμενου, κι αυτό είναι ένα βασικό χαρακτηριστικό του νέου αργεντινού κινηματογράφου, το οποίο επίσης εκδηλώνεται στις ταινίες των Trapero, Martel, Alonso και Poliak.

Quintin

TV5: tout un monde de cinéma

Partenaire des films francophones en compétition

Retrouver toute l'actualité du cinéma:
"les yeux dans l'écran", tous les mercredis à 21h05

partenaire officiel

TV5

www.tv5.org

Μικρός ουρανός / El cielito

της Maria Victoria Menis (Αργεντινή/Γαλλία, 2004)

Ο Felix είναι ένας πλάνης χωρίς οικογένεια και χωρίς πατρίδα. Μια μέρα στο σταθμό ενός τρένου θα γνωριστεί με τον Roberto, έναν ελαιοχρωματιστή. Ο Roberto θα συμπαθήσει τον Felix και θα του προσφέρει εργασία στο αγροκτήμα του. Εκεί θα αναλάβει να βοηθά στις αγροτικές εργασίες την Mercedes, την ιδαγενή γυναίκα του Roberto. Όμως κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο αγρόκτημα, ο Felix θα δεθεί συναισθηματικά με τον Chango, το μωρό του ζευγαριού. Όταν η Mercedes κατοπινημένη από τον σύζυγό της, εγκαταλείψει τη συζυγική εστία τότε ο Felix θα αναλάβει την ολοκληρωτική φροντίδα του Chango. Γρήγορα όμως θα αντιληφθεί ότι το μωρό κινδυνεύει από την ασταθή και αλλοπρόσαλλη συμπεριφορά του Roberto. Ο Felix θα αποφασίσει να φύγει από το αγρόκτημα, παίρνοντας μαζί του και τον Chango.

Απεικόνιση μιας ιδιαίτερης σχέσης ανάμεσα σ' ένα περιπλανώμενο νεαρό και ένα βρέφος, η ταινία αφηγείται μια παράξενη διαδρομή της ζωής που καταλήγει σ' ένα απρόοπτο τέλος.

Η είσοδος ενός ξένου στην κλειστή οικογενειακή ζωή είναι ένα θέμα που έχουμε δει αρκετά συχνά στον κινηματογράφο. Εδώ όμως η σκηνοθεσία δεν εστιάζει στις πιθανές διαταραχές που φέρνει μια τέτοια παρουσία στην ζωή ενός ζευγαριού. Αντίθετα σταδιακά και με αργούς ρυθμούς επικοινωνείται στο συναισθηματικό δεσμό που αναπτύσσεται ανάμεσα στον νεαρό άνδρα και το μωρό. Οι σχέσεις στοργής και προστασίας σιγά-σιγά επισκιάζουν οτιδήποτε άλλο στην ταινία και γίνονται το κέντρο της. Αυτή όμως η σχέση είναι εντέλει προσχηματική: αυτό που έχει αληθινή σημασία στην ταινία είναι η ψυχολογία του νεαρού άνδρα και η σχεδόν παράλογη-αλλά απόλυτα δικαιολογημένη από το παρελθόν του-εμμονή για το βρέφος. Τελικά η ταινία αποκαλύπτει σταδιακά τον πυρήνα της θεαματικής της, δηλαδή την ψυχολογία ενός νέου μόνου στην ζωή. Ανέστιος, χωρίς οικογένεια και χωρίς άλλους δεσμούς, ο ήρωας θα αντιμετωπίσει αργά ή γρήγορα τους δαίμονες του, καθώς για πρώτη φορά έρχεται αντιμέτωπος με τα τραύματα της παιδικής ηλικίας. Το τέλος της ταινίας φαίνεται ότι σχηματίζει ένα κύκλο: άλλη μια παιδική ψυχή αφήνεται εγκαταλειμμένη και μόνη να αντιμετωπίσει την σκληρή πραγματικότητα. Η σκηνοθέτις της ταινίας βραβεύτηκε στο San Sebastian International Film Festival (2004).

Δ.Μ.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τονρές, 13:00

18:00
καφέ

18:10
σινεμά

παίζει κέντρο!

 ΟΔΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
C I N E P L E X

Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

www.odeon.gr

megastores®

FUJICOLOR
MOTION
PICTURE
FILMS

Θα δώσει χρώμα
στο όνειρό σου.

ΔΙΑΘΕΣΗ:
KaBel CINE-TV PRODUCTIONS & SALES
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ 1 ΧΑΛΑΝΔΡΙ 152 34
ΤΗΛ.: 210 6858033-210 6858034 (FAX)
e-mail: kabel2@otenet.gr

Περιμένοντας τα σύννεφα Bulutklari beklerken

της **Yesim Ustaoglu** (Τουρκία/Γαλλία/Γερμανία/Ελλάδα, 2004)

Βορειοανατολική Τουρκία, 1975. Η Ayshe φροντίζει την άρρωστη ηλικιωμένη αδελφή της. Όταν σε μια αναμενόμενη εξέλιξη η αδελφή της καταλήγει, η Ayshe θα βυθιστεί στη θλίψη και το πένθος. Αρνούμενη να δεχτεί της βοήθεια των γειτόνων της, μόνη με τις σκέψεις της, αρχίζει να μιλά σε μια άγνωστη γλώσσα, την ελληνική. Απομονωμένη σε ένα οικισμό στο βουνό η Ayshe θα ανασυστήσει το παρελθόν της και θα διεκδικήσει ξανά την χαμένη της ταυτότητα. Αρρωγός στην προσπάθεια της ένας αντάρτης του Δημοκρατικού Στρατού που επιστρέφοντας στην Ελλάδα θέλει να αποτίσει ένα φόρο μνήμης στην γενέθλια γη της Μικράς Ασίας. Όμως η Ayshe κατατράχεται από τύψεις και ενοχές για τη διάλυση της οικογένειάς της και τον χωρισμό από τον μικρό αδελφό της, τον Νίκο. Ένα ταξίδι στην Θεσσαλονίκη όπου μένει ο Νίκος είναι η ύστατη απόπειρα για να πιάσει το νήμα εκεί που το άφησε, με 50 χρόνια όμως καθυστέρηση.

Επιλέγοντας πάντα τολμηρά θέματα για την πολιτική πραγματικότητα της Τουρκίας η σκηνοθέτης Yesim Ustaoglu, μετά το κουρδικό πρόβλημα, εστιάζει στην τραγωδία του Πόντου και της Μικράς Ασίας: η αφηγηματική γραμμή είναι διάστικτη από την θλίψη για τις μικρές προσωπικές τραγωδίες της προσφυγιάς. Η γυναίκα αυτή που ζει στο μικρό χωριό της Νοτιοανατολικής Τουρκίας έχει οθίσει και συστηματικά καταστρέψει, για λόγους επιβίωσης, τον βαθύτερο πυρήνα της ύπαρξης της: την ταυτότητά της. Το ασφυκτικό κλίμα καταπίεσης που επικρατεί, ο διάχυτος αντικομμουνισμός είναι οι εχθροί αλλά η αγάπη και οι δεσμοί συναισθήματος είναι οι σύμμαχοι για την Ayshe/ Ελένη. Αντιμέτωπη με μια προσωπική κρίση διεκδικεί κομμάτι –κομμάτι όχι μόνο τη γλώσσα της αλλά και τα χαμένα συναισθήματα: την οικειότητα και τη θαλπωρή

Μια τολμηρή επιστροφή στο πολυεθνικό παρελθόν της Τουρκίας συνιστά η ταινία, καθώς απεικονίζει μια ηλικιωμένη να αναζητά τις χαμένες ελληνικές της ρίζες.

της οικογένειας. Με αναφορές στο σινεμά του Θόδωρου Αγγελόπουλου (ο Καμπερίδης θυμίζει τον Μάνο Κατράκη) και ελληνική συμμετοχή τόσο στους ηθοποιούς όσο και στην παραγωγή, η ταινία αφορά αναμφίβολα το ελληνικό κοινό: Αποτελεί μια έμφορτη συναισθήματος κατάθεση ψυχής από την άλλη πλευρά –κάτι όχι ιδιαίτερα εύκολο πρέπει να ομολογήσουμε. Όμως η Yesim Ustaoglu πετυχαίνει: απευθύνεται και στο ελληνικό κοινό αλλά και στο κοινό της χώρας της. Η άποψη της; Πρέπει οι σκοτεινές σελίδες να φωτιστούν, να δοθεί ξανά ο λόγος στον άνθρωπο. Η ταινία βραβεύτηκε με το ειδικό βραβείο της επιτροπής στο Φεστιβάλ Κωνσταντινούπολης (2004).

Δ.Μ.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 15:30

Η εποχή των ψευδαισθήσεων / Iluzija

του **Svetozar Ristovski** (πΓΔΜ/Αυστρία, 2004)

13χρονος Marko ζει στην πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας. Η ζωή του είναι δύσκολη: ο πατέρας του είναι μέθυσο, η μητέρα του αδιάφορη, οι οικογενειακοί καυγάδες συχνοί. Ούτε όμως και στο σχολείο τα πράγματα είναι καλύτερα: μια συμμορία μαθητών συνεχώς ενοχλεί τον Marko. Μοναδικό του καταφύγιο και παρηγοριά σ' αυτήν την άσχημη κατάσταση είναι το γράψιμο: ονειρεύεται την διαφυγή του συμμετέχοντας σ' ένα ποιητικό διαγωνισμό. Το θέμα είναι ένας ύμνος για την χώρα του και το έπαθλο ένα ταξίδι στο Παρίσι. Ο Marko ενθαρρύνεται να συμμετέχει από τον δάσκαλο του. Ο Marko γνωρίζεται και γίνεται φίλος μ' ένα τυχοδιώκτη και μυείται σε μια άλλη ζωή. Οι προσδοκίες του για τον διαγωνισμό θα καταρρεύσουν, όταν ο Marko εξαναγκασμένος, θα συμμετάσχει στο βανδαλισμό του σχολείου. Ενοτεριζόμενος το νέο στυλ ζωής του αποφασίζει να αναζητήσει την εκδίκηση για τις αδικίες και τις προδοσίες που έχει υποστεί. Ο Marko παίρνει την ζωή στα χέρια του.

Πρώτη ταινία του σκηνοθέτη, το Mirage είναι ένας αντικατοπτρισμός της διάχυτης δυσάρεσκειας, του μηδενισμού, της εκτεταμένης απορύθμισης και της ηθικής έκπτωσης που μαστίζουν τη γειτονική χώρα. Ο μικρός ήρωας, παθητικός παρατηρητής στην αρχή, οδηγείται μέσα από μια σειρά περιστατικά στην απογύμνωση, την ταπείνωση και τον εξευτελισμό. Κάθε αυταπάτη που έχει, κάθε ελπίδα που τρέφει διαγράφονται και συνθλίβονται από την περιρρέουσα ατμόσφαιρα κοινωνικής παρακμής. Η απογοήτευση του και η απελπισία σηματοδοτεί το πρόσωπο του.

Μια ταινία για την εξάλειψη κάθε ελπίδας, την απελπισία και την απόγνωση.

Η ρήση του Νίτσε που ανοίγει την ταινία «Η ελπίδα είναι το χειρότερο των κακών επειδή παρατείνει τις οδύνες του ανθρώπου», δίνει τον τόνο σ' αυτή τη σκοτεινή ιστορία: ο Marko βυθίζεται στο τέλμα ακριβώς επειδή δεν έχει από πού να πιαστεί. Η πορεία του ήρωα θα πρέπει να ειπωθεί ως μια μεταφορά της κοινωνικής κατάστασης που ταλανίζει την γειτονική χώρα εδώ και πάνω από 10 χρόνια. Όπως σημειώνει και ο σκηνοθέτης μόνο η δράση μπορεί να αλλάξει τα πράγματα.

Δ.Μ.

Κυριακή 21 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 20:30

Yesim Ustaoglu

Η Yesim Ustaoglu ανήκει στην νέα και ελπιδοφόρα γενιά του τουρκικού σινεμά. Οι ταινίες της είναι προσανατολισμένες προς τις κρυφές και αθέατες όψεις της τουρκικής κοινωνίας, τα εθνικά τραύματα, τις ανοικτές πληγές της ιστορίας. Η Yesim Ustaoglu γεννήθηκε το 1960 στο Kars, μια περιοχή στα σύνορα με την Αρμενία που κατοικείται κυρίως από κουρδικό πληθυσμό. Σπούδασε αρχιτεκτονική στο πανεπιστήμιο της Τραπεζούντας και για κάποια χρόνια άσκησε το επάγγελμα του σχεδιαστή και του ειδικού στις αναπαλαιώσεις. Παράλληλα ασχολήθηκε με τον κινηματογράφο, σκηνοθετώντας ταινίες μικρού μήκους. Η πρώτη της ταινία με τίτλο *Trace* (1994) προκάλεσε το ενδιαφέρον των διεθνών φεστιβάλ. Η δεύτερη με τίτλο *Journey to the Sun* (1999) επιβεβαίωσε με τον πιο αποφασιστικό τρόπο τις προσδοκίες που είχαν γεννηθεί. Βραβείο στο Φεστιβάλ Βερολίνου, αλλά και βραβείο καλύτερης ευρωπαϊκής ταινίας. Η ταινία είναι μια ποιητική περιπλάνηση στην καταστραμμένη ενδοχώρα του τουρκικού Κουρδιστάν. Η επιλογή του θέματος –το κουρδικό πρόβλημα– είναι μια απόδειξη του θάρρους και της αποφασιστικότητας της. Για την τρίτη της ταινίας επιλέγει άλλη μια τραυματική περίοδο της τουρκικής ιστορίας την ανταλλαγή των πληθυσμών και την εκκένωση του Πόντου από τον ελληνικό πληθυσμό, εξετάζει δε τους απόηχους αυτών των γεγονότων στο σήμερα.

[...] Εργάστηκα σαν αρχιτέκτονας: είναι μια πολύ καλή δουλειά. Όμως για μένα δεν ήταν καλή γιατί δεν μπορούσα να μιλήσω για τις ιδέες και τις σκέψεις μου. Νομίζω ότι ο κινηματογράφος ταιριάζει με τον καλλιτεχνικό τρόπο που θέλω να εκφράσω τις σκέψεις μου.

[...] Πάντα μ' ενδιέφεραν τα πολλά και διαφορετικά κομμάτια που στην πραγματικότητα σχηματίζουν το μωσαϊκό της ιστορίας και του πολιτισμού της Τουρκίας. Όταν για πρώτη φορά στην βορειοανατολική Τουρκία άκουσα τις ιστορίες ανθρώπων (όπως η ηρωίδα μου Ayse την οποία αναγνωρίζω πολύ καλά), αισθάνθηκα ότι αυτό ήταν μέρος της ιστορίας που παρέμενε στο σκοτάδι για πάρα πολύ χρόνο.

Διάβασα πολλά βιβλία ιστορίας και συνεντεύξεων γραμμένα από ιστορικούς του Πόντου και Τούρκους ιστορικούς που ζουν έξω από την Τουρκία. Επίσης βρήκα εξορισμένους, οι οποίοι είναι ακόμα ζωντανοί και κατέγραψα τις ιστορίες τους.

Προσπάθησα να επλέξω ηθοποιούς που να αισθάνονται πολύ βαθιά την ιστορία ή που να έχουν ένα παρόμοιο παρελθόν με τους χαρακτήρες του σεναρίου μου. Πέρασα πολύ χρόνο στους χώρους όπου έγιναν τα γυρίσματα και επέλεξα τους ηθοποιούς από 'κει. Οι περισσότεροι από τους ηθοποιούς είναι ερασιτέχνες από τη Βορειοανατολική Τουρκία. Άλλοι είναι Έλληνες ποτιπιακής καταγωγής από την Θεσσαλονίκη.

Προσπάθησα να κάνω όλους τους ηθοποιούς να αισθανθούν πολύ κοντά ο ένας με τον άλλο. Κάναμε για μια μακρά χρονική περίοδο πρόβες και είδαμε, εξετάσαμε μαζί τους χώρους των γυρισμάτων. Για όλους τους μη επαγγελματίες ηθοποιούς ήταν πολύ εύκολο να δουλέψουν σ' αυτούς τους χώρους, όμως οι γηραιότεροι από τους ηθοποιούς από την Κωνσταντινούπολη και την Θεσσαλονίκη ήθελαν κάποιο χρόνο για να εγκλιματιστούν. Εξέταζαν τις συνθήκες διαβίωσης ακόμα και τη γλώσσα του σώματος των ανθρώπων που ζούσαν εκεί, έτσι που να μπορούν να τους υποδυθούν με φυσικότητα. Όλοι ήθελαν να συμμετάσχουν στην ταινία και ήταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν όλες τις δυσκολίες –κάτι που για μένα ήταν πολύ σημαντικό.

[...] Δεν χρειάστηκε να τους πείσω για να γίνουν κάποιοι άλλοι γιατί είχαν παρόμοιες εμπειρίες και αναμνήσεις. Έτσι υποδύθηκαν πολύ φυσικά. [...] Έμαθα πολλά, όταν ζούσα στην Βορειοανατολική Τουρκία. Άκουγα πολλές ιστορίες από πολλούς ηλικιωμένους. Επίσης μελέτησα ιστορία της τέχνης και αρχιτεκτονικής. Πάντα μ' ενδιέφερε το μωσαϊκό της ιστορίας και του πολιτισμού μας. Είναι κρίμα που 'χει επικρατήσει ο εθνικισμός, οι άνθρωποι αρχίζουν να αγνοούν και να αδιαφορούν για τα πολιτισμικά στοιχεία που ανήκουν σ' άλλες εθνικότητες.

(Αποσπάσματα από δηλώσεις της Yesim Ustaoglu στην εφημερίδα Korean Times και στην ηλεκτρονική τοποθεσία www.facets.org. Απόδοση Δημήτρης Μπάμπας)

Accento
TA DI IMPORTAZIONI

η έβδομη τέχνη...

...εχει άρωμα

...καφέ

Vescovi
il caffè è
un' arte
Coffee is an art

Accento

Σόλωνος 62 Θεσ/νίκη Τ.Κ. 54644
Τηλ : 2310 - 889750 Fax : 2310 889751

Vescovi
Caffè
DAL 1927

Vescovi
CAFFÈ SENZA CAFEINA
SI SERVE ESCLUSIVAMENTE

Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

α σε δω στο everest θα σε δω στο
θα σε δω ο

ΣΕ ΔΩ ΣΤΟ EVEREST θα σε δω

θα σε δω στο everest θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

**θα σε δω στο
everest®**

χορηγός του 45ου Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ
ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ
ΕΥΚΑΡΠΙΑ
ΘΕΡΜΗ
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΚΑΛΟΧΩΡΙ
ΚΟΥΦΑΛΙΑ
ΛΑΓΚΑΔΑΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΥ
ΝΤΕΠΩ
ΠΕΡΑΙΑ
ΣΙΝΔΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΟΥΜΠΑ

Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32
Παννιστών 134, Τ.Κ. 546 27
Εθν. Αμύνης 38, Τ.Κ. 546 21
Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29
Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01
Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 546 25
28ης Οκτωβρίου 85, Τ.Κ. 570 09
Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00
Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00
Δεσπεραί 6, Τ.Κ. 546 21
Λ. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49
Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46
Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19
Χρυσ. Σμύρνης 11, Τ.Κ. 574 00
Ι. Γωγούση 23, Τ.Κ. 564 30
Παπάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53

ΤΗΛ. 2310-566321 • FAX 2310-566323 • e-mail: SDK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-502790 • FAX 2310-502613 • e-mail: SKO@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-266802 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-688505 • FAX 2310-688400 • e-mail: SKE@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-466998 • FAX 2310-466934 • e-mail: SKU@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-567464 • FAX 2310-502596 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-789815 • FAX 2310-789810 • e-mail: SKZ@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23910-21300 • FAX 23910-21301 • e-mail: SKK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23940-20864 • FAX 23940-20378 • e-mail: SKL@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-254663 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-312527 • FAX 2310-317352 • e-mail: SKY@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-403807 • FAX 2310-412451 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23920-20600 • FAX 23920-22730 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-569380 • FAX 2310-569626 • e-mail: SKS@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-600230 • FAX 2310-587514 • e-mail: SKM@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-914847 • FAX 2310-953309 • e-mail: SKT@taxydromiki.gr

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΕΔΡΑ: Δασκαλογιάννη 15 - Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 144 52, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 28 07 100, FAX: 210 28 35 210
Υπο/μα: Καλοχώρα Θεσσαλονίκης, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 755765, FAX: 2310 789179
www.taxydromiki.gr

γενική
TAXYΔΡΟΜΙΚΗ

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.
Εδώ θα βρείτε την σπιτική τοικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σπειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην **Τσόπελα 2**,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.

και στο τηλέφωνο **2310 228 300**

ΠΑΥΛΟΣ Θ. ΚΑΓΙΟΣ

Δεν υπάρχει ελευθερία μακριά σου

Μυθιστόρημα

Ένας άντρας
και μια γυναίκα
κάνουν
τη θύελλα
του έρωτα
οδηγό ζωής.

www.kastaniotis.com
e-mail: info@kastaniotis.com ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ευχαριστούμε τον Όμιλο Υγείας EUROMEDICA για την ευγενική προσφορά του, να καλύψει τις ανάγκες υγείας, που μπορεί να προκύψουν στους προσκεκλημένους του Φεστιβάλ κατά τις ημέρες της διεξαγωγής του.

ΚΛΙΝΙΚΗ EUROMEDICA - ΚΥΑΝΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
Βιζύης 1, Τηλ. 2310 966.100

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ: EUROMEDICA ΔΑΝΙΗΛΙΔΗ
Τσιμισκή 19,
Τηλ.: 2310 257.231-5

EUROMEDICA ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
Ακταίου 3 (Ν. Ελβετία)
Τηλ.: 2310 320.516

EUROMEDICA ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ
Τσιμισκή 43,
Τηλ.: 2310 240.864

EUROMEDICA
ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

SIXT
rent a car

Κινηθείτε παντού...

(με τις πιο συμφέρουσες μακροχρόνιες και βραχυχρόνιες μισθώσεις.)

Όποτε και αν τη χρειαστείτε, όπου κι αν βρεθείτε, η Sixt είναι εκεί. Η μεγαλύτερη και πιο αξιόπιστη εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων στην Ευρώπη διαθέτει ένα οργανωμένο δίκτυο 80 σταθμών με 6.000 αυτοκίνητα τελευταίας τεχνολογίας και τις καλύτερες προσφορές, τόσο για μακροχρόνια όσο και για βραχυχρόνια ενοικίαση. Με τις πιο συμφέρουσες τιμές και το καλύτερο service, η Sixt αποτελεί τη μόνη σας επιλογή. «Κλείστε» το αυτοκίνητό σας με ένα απλό τηλεφώνημα ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.sixt.gr για ν' απολαύσετε κι εσείς τα μοναδικά προνόμια που σας προσφέρει η Sixt. Η εταιρεία που κινεί τον κόσμο.

Sixt rent a car, 210 57 70 006, www.sixt.gr
LION RENTAL S.A. A member of the LION HELLAS group of companies.

How sweet it is to build your whole schedule around films. Today's festival confections include the unveiling of new Greek films, the beginning of the international competition, appearances by Isabelle Huppert and loads of Abbas Kiarostami films of all shapes and sizes. The only complaint from local film fans: tickets to all the films they want to see the most seem to always be sold out!

Sugar high

After last night's opening ceremony and its celebrations, the day begins early. First, at 11am, Isabelle Huppert speaks to the press. Then at 11.30am, there will be a children's fiesta centered around animation "The Incredibles". Then, at noon, an exhibition entitled "The History of Radio & Television", which digs into Hellenic Radio Television's archives, will be unveiled (Thessaloniki Cinema Museum, Warehouse A). The special events continue with the unveiling of a book about Theo Angelopoulos' "The Weeping Meadow" (12.30pm, Electra Palace hotel) and then a gala world premiere screening at 8.30pm of Huppert's "Les soeurs fachees". The mayor of Thessaloniki will hand the French actress a Golden Alexander at that event.

Ek-mek with ice-cream

That's just one of the offerings with a Turkish name found at Thessaloniki's abundant sweet shops. After all, many of the city's residents were refugees from Asia Minor in the early 1920s. This bittersweet legacy is sure to fill the cinema for Yesim Ustaoglu's "Waiting for the Clouds" (3.30pm). The film is about an elderly Greek woman who was left behind in Turkey when the rest of her family fled. The project is already on the list of must-sees for local cinema fans, especially those who've seen her "Journey to the Sun". It's sure to be an emotional experience for many. Later in the week, there will be a ceremony by the Pontic Greeks for the filmmaker. Also from the region is FYROM production "Mirage" (8.30pm), in a world premiere. Influenced by a Tarkovsky film, it is about a 12-year-old who pins his hopes on a poetry competition.

Baklava for beginners

Some people find Greek and Middle Eastern desserts far too sweet for their liking. It's an acquired taste, to be sure, and real honey and freshly toasted nuts make a difference. Once you acquire the taste, however, you might find that there's lots of variety. This is true for film too, as four Greek directors take shockingly-different works out of the oven. First, noteworthy actress and filmmaker Myrto Paraschi presents her "The Sacred Rock" (1.30pm), a poetic look at Athens, the Acropolis and its "missing" friezes. The radiantly-shot film follows the classic formula of local documentaries, with a musing student-narrator and poetic apparitions (a muse). Then, there's "Don't Go" (5.30pm), a youthful film (related to a TV series) about students at Thessaloniki University dorms. Contemporary special effects, new acting talents and concerns like teen pregnancy and estranged parents play a role in Alexandros Pandazoudis' work. You may have seen the poster for "Testosterone" (10.30pm), another Greek film making its controversial debut today. It features a man whose flesh is being torn apart by she-devils intent on carnal knowledge. Or are they feminist film critics? The latest work by Yorgos Panoussopoulos is about a sailor with a huge problem - the ladies can't keep away from him. Finally, from Panos Koutras, the maker of "The Attack of the Giant Moussaka" (a personal favorite), comes "Real Life" (11pm). It features beautiful people and a weird family story. Nikos Kouris plays a rich boy who seems to have spent much of his 20s high or in rehab. He returns to Athens and his tres-bizarre mother (Themis Bazakas revels her character's weird decadence). The Acropolis catches fire, and weird fish jump out of the water in this murder investigation of sorts. The tone is an unusual blend of deeply romantic and ultra-sarcastic. Greek-French Chanel girl Anna Mougialis is superb in her accompanying role. Catch Greek digital productions (6pm, Thessaloniki Cinema Museum) or Alexis Damianos' most recent work, "The Charioteer" (1995, 8pm), an epic following a man's life from 1941 to the present.

FIRST P P O T O Π Π Α Ν Ο SHOT

45th THESSALONIKI FILM FESTIVAL

SUNDAY 21 NOVEMBER 2004 • N. 156

Icing on the cinematic cake

A super brownie recipe

The journalists were chuckling at Fernando Eimbcke's international competition entry, "Wild Ducks". It was hard to resist the impetuous 14-year-old Mexican boys and their interrupted video game session. Right in the middle of a Bin Laden vs. Bush game, a melancholic girl comes by to bake a cake. Then, the power fails. By the time the pizza delivery man arrives (with his own stories and problems), things are set for an unexpected afternoon of fun. At the core of the story is the quieter boy's family situation; his parents are going through a divorce that leads them to bicker about anything - even the painting of ducks they've had hidden away for 13 years. The quirky, nicely-assembled film is on today at 3pm, launching the international competition.

Eye candy

Pawel Pawlikowski can't help but get attention with his "My Summer of Love" (11pm). The cinematography of Ryszard Lenczewski is just amazing, as he injects a Yorkshire village with passion, intimacy and glamour. The film is about the encounter of local girl Mona with the daughter of the people living in the mansion looking over the town and its "sinful valley". Mona's become miserable ever since her beloved, ex-con brother's found God and converted their Swan Pub into a congregation place for chanting fanatics. She and wealthy Tam quickly forge a romantic bond, trying on clothes, swimming in the river and causing trouble around town. Another UK production focusing on sibling ties is "Dead Man's Shoes" (8.30pm), about one brother avenging the misuse of his simple-minded younger brother by a gang. Some other New Horizons films on today's program are "Remote Access" (2.30pm, a Russian film about a boy who lost half his family in a boat accident) and "Little Freedom" (5pm, a Kurdish boy in Germany becomes illegal on his 16th birthday). Don't miss Tel Aviv prostitute tale "Or" (5.30pm) or Todd Verow's story of rock wannabe Antimatter "Once and Future Queen" (midnight).

Iranian honey

The Kiarostami Retro begins at 11am with a cluster of three films. The first is Kiarostami's 52-second frying pan story. It's his contribution to the Lumiere Brothers centenary collection of short by filmmakers around the world. Then there's a film about the restoration of the Jahan-Nama palace and finally, a film about schoolchildren with a secret shot during the Islamic Revolution. The latter touches on the themes of solidarity and betrayal...beyond the classroom. Then another threesome of films at 1pm includes: "Hasorayan", about a grandfather with a hearing aid tormented by a drill; "Bozorgdash-E Moalem", focused on the challenges schoolteachers face; and "Lebassi Baray-E Aroussi", in which a teen has his first suit made. The day also brings his full-length features "The Wind Will Carry Us" (3.30pm) and "Under the Olive Trees" (11pm). There will be a screening of Kiarostami documentaries "First Graders" (6pm) and "Five" (8pm). In the later the filmmaker speaks through a limited number of shots of a beach, still objects, nature, people and animals.

Surprise fillings

Kiyoshi Kurosawa's remake "Séance" (6pm) is about a spooky opportunity appearing in the life of a bored couple. A sound recordist husband and his spiritualist advisor wife find a girl who's been kidnapped hiding in their garage - and make the mistake of trying to take advantage of this unhappy coincidence. Kurosawa lifts the tension between the couple to great heights as the story becomes a ghost story. At a darker hour (11pm), Kurosawa's film "Pulse" will be screened. It's about a string of young people's suicides that are all linked by the Internet. The director looks at the wired world's spookier forms of alienation. Chills and thrills are sure to come up in the director's press conference, tomorrow at noon.

Greek term of the day: skin-oh-THAY-tis (director)

Angelike Coniti

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 156 ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΤΑΘΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΔΑΓΑ ΚΩΣΤΑΣ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΙΤΙΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΑΝ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ,
ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΑΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΣΚΟΣ-ΕΝΤΥΡΗ ΕΚΔΟΤΕΣ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Αποκτήστε τη CINEKARTAF

και δείτε όλες τις ταινίες
του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου

ΔΩΡΕΑΝ!

Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε την ηλεκτρονική σελίδα της Cinekartaf στη διεύθυνση
<http://www.filmfestival.gr/cinekartaf>

Τώρα και ειδική έκδοση της Cinekartaf για τους φοιτητές του Τμήματος Κινηματογραφίας